FOTBAL

• Ştefan Coidum prezintă „miracolul Jiul"

• POVESTEŞTE NUNWEILLER III

RUGBI

Griviţa Roşie la al IX-lea titlu de campioană

LUPTE

Dumitru Pîrvulescu vizează al cincilea start olimpic

PROLETARI DIN TOATE ŢĂRILE, UNIŢI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ŞI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 2 (193) IANUARIE 1967 Anul XX

MEDALIILE DE BRONZ PENTRU HANDBALIŞTII ROMÂNI

ÎN PAG. 2-3: FOTOREPORTAJ DE LA CAMPIONATUL MONDIAL DIN SUEDIA

Handbaliştii români în luptă pentru locul III. Fază din meciul România—U.R.S.S. — 21—19. Phakadze s-a strecurat printre Oţelea şi Nica (12) dar şutul va fi apărat de Penu.

CAMPIONATUL MONDIAL DE HANDBAL DIN SUEDIA

1. Cehoslovacia
2. Danemarca
3. România

MEDALIILE DE BRONZ PENTRU HANDBALISTII ROMÂNI

ÎN FOTOGRAFII:

1. Cea mai mare surpriză a «mondialelor» au furnizat-o handbaliștii danezi, care au cucerit medaliile de argint. Iată o fază a finalei. Danezul Bent Jorgensen «zboară» cu mingea spre poarta cehoslovacă.

2. Cristian Gațu, reprezentantul tinerei generații, înscriind un gol în poarta handbaliștilor sovietici. (România—U.R.S.S. 21—19).

3. Terțvadze, unul dintre cei mai buni realizatori ai formației sovietice, în acțiune. În dreapta lui, Oțelea și Gruia. (România—U.R.S.S. 21—19).

4. Luptă dramatică. Zörnack încearcă să străpungă apărarea noastră formată din Moser, Oțelea și Gruia. (România—R.D.G. 14—14).

5. În ciuda opoziției lui Moser, jucătorul german Eichorn va înscrie. (România—R.D. Germană 14—14).

Fără îndoială, e greu de spus dacă în timpul Campionatului mondial masculin de handbal în 7 din Suedia emoţiile cele mai puternice le-au încercat jucătorii noştri, pe teren, sau noi, cei rămaşi acasă, în faţa aparatelor de radio şi televizoarelor!

De la bun început, capriciul sorţilor ne-a plasat într-una dintre cele mai puternice grupe, alături de formaţiile R. D. Germane şi Uniunii Sovietice, ambele pretendente la titlu. În ciuda faptului că am cîştigat primul loc în această serie, calificîndu-ne în sferturile de finală, nu a lipsit mult să împărtăşim soarta fotbaliştilor brazilieni, la Londra. Ne-a salvat un şut expediat în gol de la 14 m (!) în ultimele secunde ale meciului cu R. D. Germană (14-14). Autor: GHEORGHE GRUIA, «maşina de goluri» a echipei noastre. Am sperat că jucătorii români scăpaţi de adversarul socotit «nr. 1», ne vor scuti de emoţii la viitoarele partide. Dar, după acel comod 27-3, obţinut în faţa reprezentativei Canadei, handbaliştii români ne-au produs din nou mari emoţii în meciul cu Uniunea Sovietică, în care abia în minutul 57 am reuşit să luăm conducerea prin Iacob şi în ultimul minut să consolidăm o victorie deosebit de preţioasă, prin Moser (15-13).

Scăpaţi din... purgatoriul seriei, consideram că drumul spre finală al handbaliştilor noştri va fi mai... neted. Dar nu a fost aşa. Primul adversar întîlnit, echipa Ungariei, pe care mulţi o considerau «victimă sigură», şi-a apărat cu pricepere şi îndîrjire şansele, cedîndu-ne cu greu, la un singur punct diferenţă (20-19).

Începînd din «sferturi», rezultatele meciurilor nu mai surprind pe nimeni. *Toată lumea s-a convins că această ediţie a Campionatelor mondiale este cea mai puternică de pînă acum, că echipele participante sînt de forţe sensibil egale şi că, în ultimă instanţă, orice rezultat este posibil.* Şi totuşi, în seara zilei în care noi am întrecut Ungaria, din Halsingborg a sosit o ştire cu adevărat senzaţională. Danemarca, echipa care abia trecuse de Franţa în serie (9-8), a învins puternica reprezentativă a Iugoslaviei cu 14-13!

A urmat «bătălia» în care reprezentativa noastră a pierdut de fapt... titlul: meciul cu Cehoslovacia. Ceea ce echipa Cehoslovaciei nu reuşise în ultimii 6 ani, o victorie asupra noastră, a obţinut în semifinalele competiţiei. Învinşii noştri de la Dortmund şi Praga s-au revanşat, cîştigînd de data aceasta cu 19-17. Băieţii din echipa României — am avut impresia — cu nervii solicitaţi la maximum, n-au jucat la adevărata lor valoare şi au pierdut în faţa unui adversar mai hotărît, mai îndrăzneţ, care avea să devină, în sfîrşit, campion mondial.

Handbaliştii danezi au confirmat valoarea echipei lor, calificîndu-se în finală, în dauna reprezentativei Uniunii Sovietice, pe care au învins-o la 5 puncte diferenţă: 17-12. Deci, un nou meci România — U.R.S.S., dar de data aceasta pentru stabilirea formaţiilor clasate pe locurile 3 şi 4.

După cum se ştie, i-am învins şi de această dată pe handbaliştii sovietici (21-19), într-un meci care a dovedit tuturor că România este, de fapt, o echipă mai tare decît... bronzul cucerit.

Finala Cehoslovacia — Danemarca nu a mai avut dinamismul celei de la Dortmund şi nici frumuseţea celei de la Praga. Ea a dat, însă, cîştig de cauză unei echipe puternice, care de la ediţia din 1954 a «mondialelor» a ocupat de două ori locul doi şi tot de atîtea ori locul trei: **Cehoslovacia.**

•

Judecînd după dificultăţile întîmpinate de absolut toate formaţiile participante la această ediţie a Campionatelor mondiale de handbal, putem afirma că acum cîteva zile s-a disputat în Suedia cel mai puternic campionat mondial de handbal de pînă acum.

Calculul minuţios al şanselor fiecărei echipe, făcut de mai toate publicaţiile de specialitate înaintea marii dispute, a fost de multe ori dat peste cap de pregătirea excelentă a participanţilor la întreceri. Această pregătire... generală a determinat acel echilibru de forţe care a furnizat atîtea surprize. A cîştigat, în fiecare din partidele disputate echipa cu nervii mai tari, echipa care nu s-a recunoscut învinsă nici o clipă, echipa care a luptat cu aceeaşi seriozitate şi în ultimele secunde. Aşa au reuşit, de altfel, şi băieţii noştri să cucerească locul 3 în lume, în această încleştare handbalistică mondială.

•

Desigur, cu toţii am fi dorit să obţinem titlul suprem pentru a treia oară. Poate că din această cauză nu putem aprecia la adevărata lui valoare locul 3. Dar el are totuşi valoare! Şcoala românească de handbal a reuşit să se menţină printre primele trei din lume, într-o competiţie de o valoare şi dificultate deosebite. S-au clasat în urma noastră reprezentative care dacă ar fi cîştigat titlul mondial nu ar fi surprins pe nimeni: U.R.S.S., Suedia, R.F.G., Iugoslavia.

Este adevărat că spunem cu toţii: «*Şi totuşi s-ar fi putut...*» Dar legile sportului sînt aspre. Un singur moment de relaxare sau de neatenţie poate răsturna totul. Şi trebuie să recunoaştem că echipa noastră a avut asemenea momente. Nu-i mai puţin adevărat, însă, că în sport nu poţi fi tot timpul primul. Dar este foarte posibil să recucereşti un titlu pierdut. Să sperăm că atunci cînd «tînăra generaţie», care a debutat anul acesta la mondiale, va ajunge la maturitatea foştilor campioni mondiali, titlul suprem va reveni din nou reprezentativei noastre...

PETRE HENŢ

3

5

4

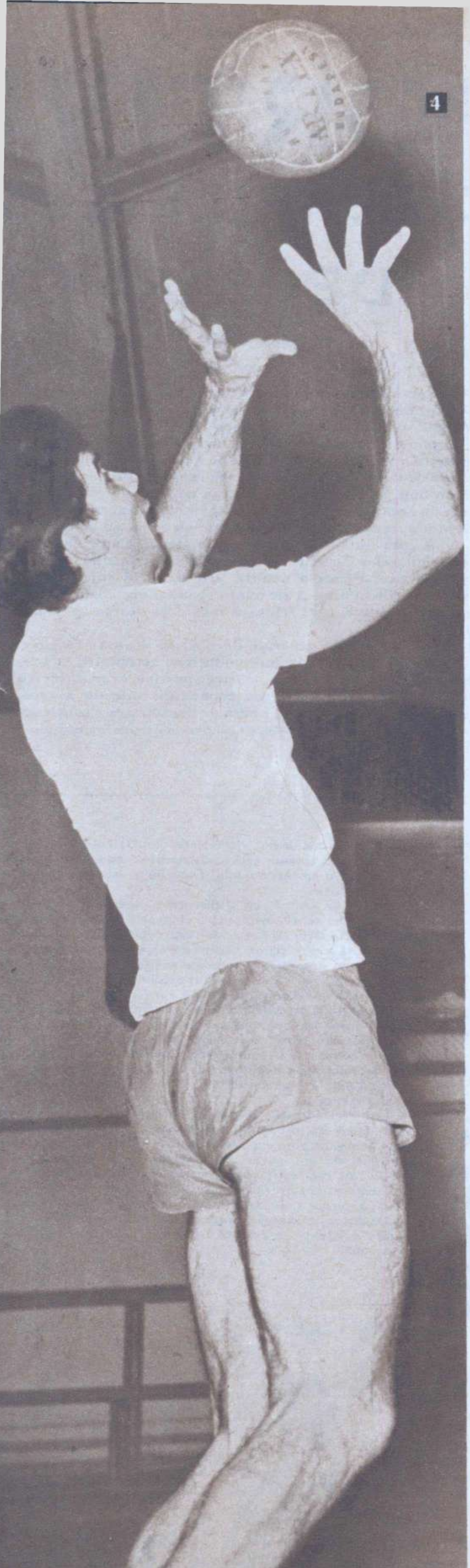

POLITEHNICA GALAȚI

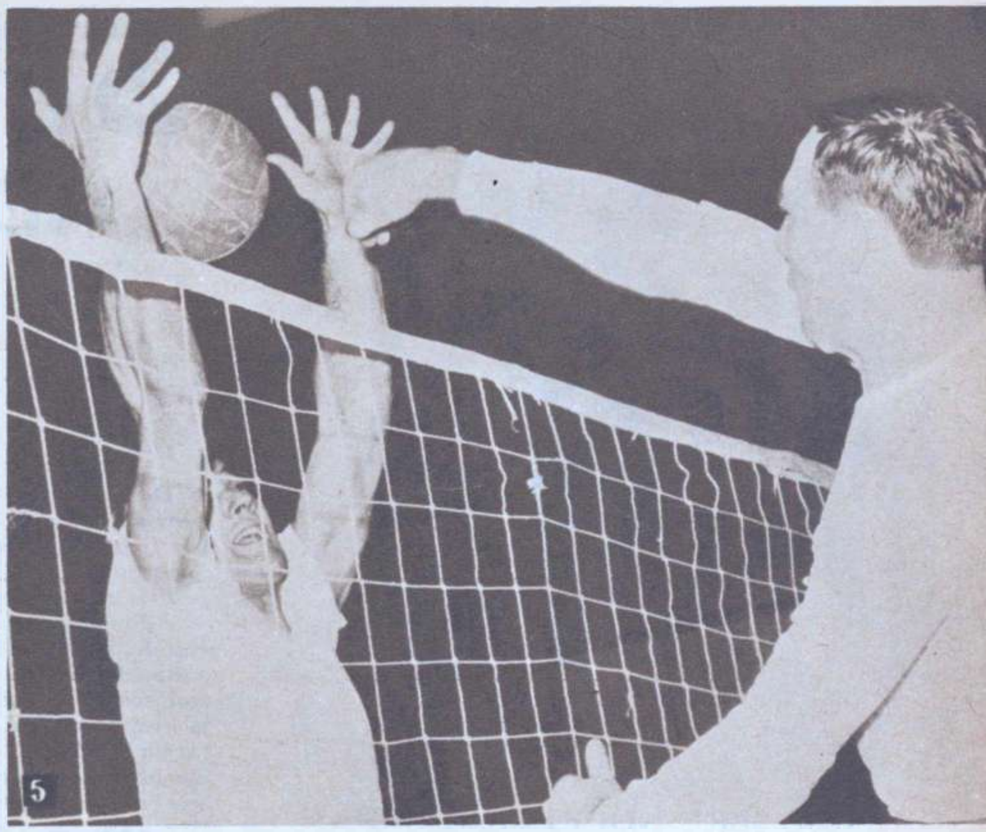
O echipă fără... stele

4

5

În timp ce **Dinamo** și **Rapid**, consacrate pe plan internațional, sînt angajate în marea competiție europeană a «Cupei campionilor», o altă formație, de data aceasta provincială, deține șefia clasamentului nostru, la jumătatea drumului spre finalul campionatului. Este vorba de Politehnica Galați, care, se pare, dorește să intre și ea acum în întrecere, alături de cele mai bune echipe de volei din Europa. O surpriză? Nicidecum. Dimpotrivă, faptul ni se pare destul de semnificativ și dovedește cu prisosință că voleiul românesc cunoaște o perioadă de adevărată înflorire, de creștere valorică. Dacă pînă nu de mult, titlul de campioană și-l disputau în general două echipe, acum, în «marea cursă» sînt angajate patru: cele două foste finaliste din C.C.E., plus Steaua și Politehnica. După cum se știe, însă, conducerea o are deocamdată... **Politehnica Galați.**

Iată motivul pentru care le-am făcut o vizită studenților din Galați, în plină vacanță... voleibalistică.

•

De la început trebuie să vă spun că antrenorului voleibaliștilor gălățeni, **Florin Balaiș**, nu i-a plăcut formula «tentativă la titlu». El a ținut să precizeze că formația sa a început campionatul avînd ca scop doar ocuparea unui loc fruntaș și... atît. Am crezut la început că afișează o modestie exagerată, dar, discutînd, am primit... explicații.

— *În turul campionatului am susținut cele mai grele partide, la noi, la Galați, și le-am cîștigat: 3—1 cu Dinamo și 3—0 cu Rapid. La aceste victorii s-au mai adăugat alte două, aproape tot atît de prețioase, deoarece au fost obținute «afară»: 3—2 cu Viitorul, la Bacău, și 3—0 cu Petrolul, la Ploiești. Au fost, bineînțeles, și alte victorii și... iată-ne aici* — ne spune antrenorul Balaiș indicînd primul loc al clasamentului pe care îl reproducem parțial:

1. Politehnica Galați	11	10	1	32:9	21
2. Steaua București	11	10	1	30:13	21
3. Dinamo București	11	9	2	30:9	20
4. Rapid București	11	9	2	29:9	20
5. Viitorul Bacău	11	5	6	23:21	16

•

La prima vedere lucrurile par extrem de simple și de clare. Dar victoriile gălățenilor nu sînt întîmplătoare. Am cerut din nou explicații. Foarte scump la vorbă, antrenorul Balaiș le-a rezumat în patru puncte: 1. *Avem o echipă omogenă — băieții joacă de aproape patru ani împreună*; 2. *O foarte bună pregătire a liniei a doua*; 3. *Toți componenții formației vin cu regularitate la antrenamente, pe care le privesc cu multă seriozitate*; 4. *Fiecare meci este jucat cu ambiție, indiferent de valoarea adversarilor.*

Am cerut apoi numele celor mai buni jucători din echipă și cîteva cuvinte despre ei, dar răspunsul, tot telegrafic, a fost următorul: «*Politehnica Galați este o echipă fără... stele și, vă spun sincer, sînt foarte mulțumit de acest lucru. Toți băieții sînt la fel de buni*».

Fără comentarii...

•

La unul din antrenamentele Politehnicii, la care am asistat, am încercat să provoc din nou o discuție, de data aceasta despre returul campionatului, care va începe la 29 februarie. Tot ce am putut însă afla de la antrenorul Florin Balaiș a fost că această a doua parte a campionatului «*va fi foarte grea*», că «*toate meciurile sînt la fel de dificile*», că «*în vederea returului băieții muncesc foarte mult la antrenamente*», că «*doresc să intre în turneul final cît mai... aproape de Steaua, Dinamo și Rapid*», că «*vizează un loc... III în clasamentul final*» și că «*le-ar face mare plăcere dacă turneul final ar fi organizat într-un «oraș neutru» pentru oricare dintre echipele finaliste*».

•

În ciuda rezervei cu care ne-a vorbit antrenorul Balaiș despre echipa sa, am plecat din sala de pregătire a voleibaliștilor gălățeni cu impresia că acolo se pregătește, la fiecare antrenament, *marea surpriză* a campionatului nostru de volei: *titlul republican la Galați!* Mă îndemnau să gîndesc așa atît eforturile pline de ambiție ale fiecărui jucător din această **echipă fără... stele**, cît și răspunsurile laconice și ușor... misterioase ale antrenorului.

Le urăm succes deplin tinerilor voleibaliști gălățeni, convinși că sub mantia modestiei se ascund multe «arme» redutabile.

Petre HENT

Foto: Aurel NEAGU

1. «Echipa fără... stele» de la stînga la dreapta, sus: **Traian Brandenburg — inginer, 28 de ani, 1,86 m, 76 kg; Fritz Eibentschutz — student anul III, 24 de ani, 1,86 m, 82 kg; Iuliu Szocs — student I, 29 de ani, 1,88 m, 90 kg; Florin Balaiș — antrenor; Viorel Uzum — student III, 24 de ani, 1,87 m, 82 kg; Marius Iorga — inginer, 24 de ani, 1,82 m, 80 kg; Ionel Ivanov — elev, 15 ani, 1,87 m, 64 kg.** Jos: **Mircea Rotaru — student V, 23 de ani, 1,65 m, 78 kg; George Kramer — inginer, 28 de ani, 1,75 m, 75 kg; Marcel Popa — student I, 21 de ani, 1,76 m, 69 kg; Vladimir Stănescu — funcționar, 21 de ani, 1,68 m, 66 kg; Ion Bărbulescu — student I, 23 de ani, 1,77 m, 75 kg; Traian Vîlsan — profesor, 29 de ani, 1,78 m, 76 kg.**
2. Se exersează o nouă schemă tactică.
3. Antrenorul Florin Balaiș: «atenție! Repetăm faza...»
4. Unul din titularii echipei: Viorel Uzum.
5. «Tunarul» Iuliu Szocs în acțiune...

SPORTIV
ADUNĂRILE GEN
DE DĂRI DE

DRUMUL SPRE NOI RECORDURI

Sportivii fruntaşi din întreaga ţară, pătrunşi de importanţa evenimentului care-l constituie dările de seamă, alegerile şi conferinţele cluburilor şi ale organizaţiilor UCFS raionale, orăşeneşti şi regionale, şi-au intensificat pregătirile, astfel încît performanţele lor să se ridice la nivelul celor mai bune rezultate mondiale şi să asigure o bună reprezentare a ţării noastre la Jocurile Olimpice. Printre aceşti sportivi se numără şi aruncătorii de ciocan **GHEORGHE COSTACHE** şi **VIRGIL ŢIBULSCHI**, din ilustraţia de mai sus, surprinşi în timpul unei şedinţe de antrenament pe zăpadă.

De aproape două săptămîni au început în întreaga ţară lucrările adunărilor generale de dări de seamă şi alegeri în asociaţiile sportive. Acestea vor fi urmate, în zilele ulterioare, de conferinţele cluburilor şi ale organizaţiilor U.C.F.S. raionale, orăşeneşti şi regionale, fapt care constituie pentru mişcarea noastră sportivă un eveniment de o deosebită importanţă.

Adunările generale de dări de seamă şi alegeri, iar în continuare conferinţele, reprezintă un bun prilej pentru analizarea cu simţ de răspundere a muncii desfăşurate de organele şi organizaţiile sportive. Cu această ocazie sînt scoase în evidenţă succesele obţinute şi metodele care au contribuit la realizarea lor, felul cum au fost îndeplinite hotărîrile Conferinţei pe ţară a U.C.F.S. şi ale plenarelor Consiliului General, ca şi propriile hotărîri ale organizaţiilor respective. Printr-o analiză profundă, în spirit critic, sînt scoase la lumină lipsurile în muncă ale unor organe şi organizaţii sportive, ca şi unele aspecte negative, care frînează încă dezvoltarea sportului pe măsura condiţiilor create.

Avem convingerea că adunările generale de dări de seamă şi alegeri precum şi conferinţele vor contribui la îmbunătăţirea activităţii, la realizarea principalelor obiective ale mişcării noastre sportive, la menţinerea şi întărirea sănătăţii poporului, la mărirea capacităţii sale de muncă, pentru îndeplinirea sarcinilor ce-i revin în opera de desăvîrşire a construcţiei socialiste în patria noastră, ca şi la creşterea neîncetată a performanţelor sportivilor noştri.

Printre sportivii GRIVIŢEI ROŞII

În marea sală de festivităţi a clubului Uzinei Griviţa Roşie au avut loc, într-un cadru sărbătoresc, adunarea de dare de seamă şi alegerile noului Consiliu al asociaţiei sportive Griviţa Roşie.

Darea de seamă, ca şi discuţiile purtate pe marginea acesteia, au scos în evidenţă frumoasele succese ale sportivilor de la Griviţa Roşie. Au fost subliniate comportarea excelentă a rugbiştilor, pentru a 9-a oară campioni republicani, buna pregătire a aeromodelistului Ştefan Purice, în prezent maestru emerit al sportului, ca şi revelatoarea dîrzenie a boxerului Iosif Miche, care a reuşit să se claseze pe locul III, la categoria semigrea, în finalele campionatului republican. De asemenea, au fost menţionate munca plină de entuziasm a sportivilor asociaţiei la lucrările de extindere a bazei sportive din Parcul Copilului, ca şi frumoasele succese obţinute în sportul de masă, prin intensa participare a tineretului din uzină la toate concursurile care îi sînt rezervate.

Lichidînd lipsurile relevate cu prilejul dării de seamă, ca spre exemplu insuficienta preocupare a Consiliului asociaţiei în organizarea concursurilor pentru trecerea normelor Insignei de polisportiv (din 300 purtători propuşi, doar 60 au fost realizaţi), munca necorespunzătoare în strîngerea cotizaţiei (din 72 000 lei propuşi, doar 16 072 lei realizaţi) şi altele, noul consiliu ales va putea raporta la sfîrşitul acestui an succese concrete, pe măsura condiţiilor de lucru existente la această mare asociaţie sportivă bucureşteană.

Peste 200 de participanţi au luat startul la concursurile de schi organizate de asociaţia sportivă Griviţa Roşie, în cadrul Spartachiadei de iarnă (fotografia de sus). În dreapta: cîţiva dintre sportivii fruntaşi ai asociaţiei la locurile lor de muncă: rugbiştii din echipa campioană republicană, Lică Balcan, Mihai Ţibuleac şi Dan Stoenescu, în faţa planşetei; handbaliştii Toni Obertinski şi Iosif Constantin în atelierul de lucru.

CINSTESC
ALE ȘI CONFERINȚELE
EAMĂ ȘI ALEGERI

SPORTUL ȘI STUDIUL MERG MÎNĂ ÎN MÎNĂ

Adunarea generală de dare de seamă și alegeri a studenților și a cadrelor didactice de la Institutul de Cultură Fizică din București a trecut în revistă realizările obținute în ultimul timp, lipsurile și greutățile existente, felul cum au fost înlăturate unele dintre ele.

La clubul sportiv ICF își desfășoară activitatea 17 secții pe ramură de sport, dintre care 10 sînt angrenate în competiții cu caracter republican. Ele cuprind 20 de echipe în campionatele republicane și cinci în calificări. Adunarea generală a scos în evidență printre altele și faptul că bunele performanțe obținute în activitatea sportivă vin să completeze rezultatele pozitive din activitatea profesională realizate de sportivi.

În ilustrația alăturată am surprins în momentul studiului pe trei dintre sportivii fruntași ai clubului. În stînga, handbalistul Francisc Boniș. În fața lui, Adrian Pavlovici, multiplu campion de juniori la caiac și Florin Ștefănescu, gimnast (toți trei frecventează cursurile anului II).

SECRETARUL ASOCIAȚIEI

Gheorghe Ion a fost reales secretar al asociației sportive Grivița Roșie. Gheorghe Ion are 40 de ani, este muncitor și a intrat pentru prima oară pe porțile uzinei Grivița Roșie în anul 1954. La 1 ianuarie 1958, datorită dragostei pe care a manifestat-o față de sport și, mai ales, avîndu-se în vedere spiritul său organizatoric deosebit, a fost ales cu unanimitate de voturi secretar al asociației sportive.

Munca pe care a depus-o Gheorghe Ion din anul 1958 și pînă astăzi (cu unele mici întreruperi) în calitatea sa de secretar al asociației sportive poate fi apreciată și din următoarele date: în 1958 asociația sportivă Grivița Roșie avea 1 200 membri ai UCFS, în timp ce astăzi ea cuprinde 5 676 membri ai UCFS; în 1958 campionatul asociației sportive s-a organizat la două ramuri de sport, iar astăzi se desfășoară la șase ramuri de sport; în asociația sportivă, în anul luat ca etalon, activau 27 cercuri sportive. față de 52 grupe sportive cîte sînt înregistrate în prezent în evidența asociației.

Îi urăm lui Gheorghe Ion mult succes în activitatea sa pe linie sportivă. Asociația sportivă Grivița Roșie poate și trebuie să devină una din asociațiile sportive fruntașe nu numai pe Capitală, dar chiar pe întreaga țară.

ÎN ATENȚIA GENERALĂ: PROIECTUL DE MĂSURI

În proiectul de măsuri elaborat cu prilejul dării de seamă și alegeri la asociatia sportivă a Liceului nr. 33, s-a prevăzut: toți membrii asociației să fie și purtători ai Insignei de polisportiv; echipele reprezentative ale liceului, la diverse ramuri de sport, să se claseze pe poziții fruntașe în competițiile școlare... În fotografie, profesoara de educație fizică Aurelia Schafar caută încă de pe acum să traducă în fapt realizarea proiectelor de măsuri elaborate.

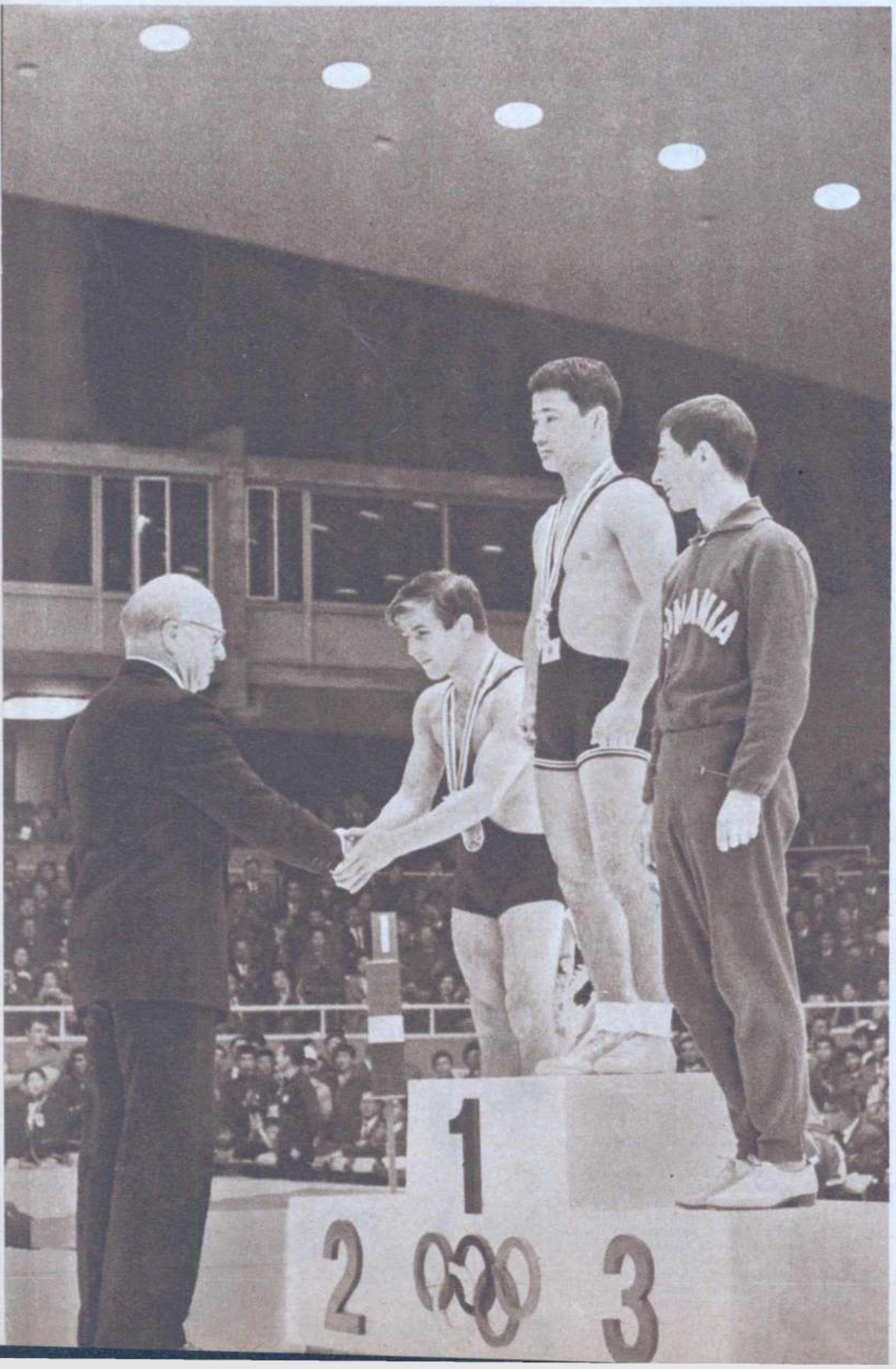
LA VEDEA, ÎN PREAJMA ALEGERILOR U.C.F.S.

În preajma alegerilor, asociația sportivă Recolta din comuna Vedea, raionul Giurgiu, a organizat numeroase demonstrații și concursuri sportive la trîntă, gimnastică, șah, tenis de masă, săniuș, haltere și cros. În fotografie: tinerii participanți la întrecerile de trîntă primesc îndrumări din partea profesorului de educație fizică G. Mirea.

Maestrul emerit al sportului DUMITRU PÎRVULESCU vizează AL CINCILEA START OLIMPIC

Epilog olimpic 1964. DUMITRU PÎRVULESCU — pe treapta de bronz a podiumului de la Tokio (medalia de aur — japonezul Hanahara; medalia de argint — bulgarul Kerezov).

Îmi ajunge la urechi că «veteranul» Dumitru Pîrvulescu, primul luptător român campion olimpic (Roma — 1960), vizează al cincilea start olimpic. Dacă va reuşi, înseamnă că va îmbunătăţi recordul românesc, stabilit tot de el în 1964, împreună cu Lia Manoliu. Aşa o fi? Ca să aflu adevărul, hai, direct la sursă!...

*

...Mă întîlnesc cu maestrul emeric al sportului Dumitru Pîrvulescu. La el acasă. Era puţin ocupat. Îşi instala beculeţele electrice colorate în vitrina cu trofee. Un pom de iarnă *sui-generis*, ale cărui crenguţe cu ace s-au transformat în frunze de laur...

...Frunzele de laur: **«1952 — J.O. de la Helsinki»... «1953 — C.M. de la Neapole. Locul IV»... «1956 — J.O. de la Melbourne. Locul IV»... «1958 — C.M. de la Budapesta. Locul IV»... «1960 — J.O. de la Roma. Medalia de aur»... «1961 — C.M. de la Yokohama. Medalia de argint»... «1964 — J.O. de la Tokio. Medalia de bronz»...**

— Mitică, dar în cutiuţa aceea?

— *Am aşezat «frunzele» uscate!*

...Frunzele uscate: **«1962 — C.M. de la Toledo»... «1963 — C.M. de la Hälsingborg»...**

— Îţi mai aminteşti, Mitică, cînd ai debutat în sportul competiţional?

— *Exact în ziua în care împlineam 16 ani. La 14 iunie 1949. Ca boxer. În luna noiembrie a aceluiaşi an am «semnat» pentru luptele greco-romane, la categoria 52 kilograme.*

— Ce înălţime ai?

— *1,68 m. În cei aproape 18 ani de activitate competiţională n-am întîlnit decît un singur adversar atît de... înalt, americanul Wilson.*

— După carte s-ar părea că această înălţime te dezavantajează. Cifrei de 168 de centimetri ar trebui să-i corespundă cam 67 de kilograme. Dar, în competiţie te prezinţi pe saltea cu un minus de 15 kilograme. Cum realizezi acest minus?

— *Micşorînd la maximum cantitatea de lichide şi de alimente, alergînd zeci de kilometri îmbrăcat în două-trei treninguri, făcînd băi de aburi şi, însfîrşit, lucrînd cu mai multă intensitate la antrenamente, reuşesc ca în cel mult trei zile să dau jos de pe mine 7—8 kilograme şi să-mi fac categoria de greutate.*

«Noi vizăm primul start olimpic» — **declară MARIN TOLEA, GHEORGHE BERCEANU, MARIN DUMITRU și CORNEL TURTUREA (de la stînga spre dreapta). Acestei declarații i se alătură și aceea a lui GHEORGHE STOICIU (absent din fotografie).**

— Acest procedeu nu este dăunător?

— *În ceea ce mă privește, nu! După fiecare slăbire forțată îmi dau seama că posed mai multă energie decît aceea pe care aș avea-o în cazul în care mi-aș menține vreme îndelungată categoria de greutate. La mijloc este și un secret: am un organism sănătos și robust.*

— N-ai fost nici o dată indisponibil?

— *O singură dată. Înaintea Olimpiadei din capitala Japoniei, la o gală, mi-am rupt ligamentul colateral al brațului stîng. Am fost operat și am stat cîteva săptămîni cu mîna în ghips. După ce am coborît de pe podiumul de la Tokio, ziariștii noștri m-au întrebat ce aș dori să transmit, prin ei, în țară. «Toată recunoștința mea sinceră excelentului chirurg Cornel Dobosiu și că... nu din cauza operației am obținut doar medalia de bronz!» — le-am răspuns.*

— Care a fost cauza? Nu cumva lipsa de forță?

— *Unui luptător ideal i se cer următoarele calități: tehnică, viteză, rezistență și forță. La mine, pe primul plan este tehnica; îi urmează viteza și rezistența. Forța, mai puțin. De altfel, pînă în prezent, nu am auzit de vreun luptător care să întrunească toate aceste patru calități la nivelul optim. Ceea ce se cere este dezvoltarea la maximum a calităților principale. Nu este mai puțin adevărat că dacă adversarul a reușit te prindă ca-ntr-un clește și nu ai forță, nici cea mai desăvîrșită tehnică nu te mai poate salva din strînsoare. Totul este să nu te expui.*

— Încă n-am aflat care a fost cauza! Poate, vîrsta?

— *Nici vorbă! Valeriu Bularca a cucerit medalia de campion mondial la Yokohama, cînd avea 33 de ani; eternul meu rival, italianul Fabra, a împlinit 36 de ani și încă nu se gîndește să părăsească salteaua. Să nu surprindă pe nimeni dacă la campionatele mondiale pe care le organizează România anul acesta la București îl vom revedea printre participanți și pe «bătrînul» Fabra. Și acum, să spun care a fost cauza: am comis unele greșeli de tactică la Tokio, ca și la Yokohama, unde în loc de medalia de argint puteam s-o cuceresc pe aceea de aur.*

— În această îndelungată carieră de luptător, în întîlnirile pe care le-ai susținut în toate orașele din România, în aproape toate capitalele din Europa și într-o serie de orașe din celelalte continente, sînt convins că ai acumulat o experiență de invidiat și de... împărtășit. Care îți sînt... succesorii și ce sfaturi dorești să le dai prin intermediul revistei SPORT?

— *Fac o precizare: personal, consider că încă nu am succesori. Cornel Turturea, Gheorghe Stoiciu și alții, deși cu mult mai tineri decît mine, nu-mi sînt succesori, ci adversari. Sfaturi, ca să fac o glumă, nu le pot da, așadar, pentru că nu le sînt antrenor. Și acum, ca să nu mai glumesc, îi sfătuiesc pe toți tinerii care s-au angajat pe drumul performanței să aibă în față tot timpul imperativul: perseverență. Performanța înaltă nu se obține în joacă. Sînt necesare sacrificii. Peste tot pe unde am umblat, în țară și peste hotare, peste tot am întîlnit atîtea și atîtea lucruri frumoase, inedite mie, și — de ce n-aș mărturisi-o — tentații. Dacă-i întinzi mîna tentației, mai tîrziu îți pare rău și te lamentezi: de ce n-am avut atunci mintea de acum? Deci, perseverență. Și nu îmbătrînești așa cu una cu două. Nu mă consider încă bătrîn. Mă simt în stare și anul acesta, și la anul, să-mi dedic energiile performanței. Mă atrage irezistibil magnetul celei de a cincea participări la Jocurile Olimpice. Primul examen de capacitate îl voi da în aprilie, la campionatele naționale individuale de lupte greco-romane. Dacă voi reuși, va urma al doilea examen: campionatele mondiale din septembrie, de la București. Dacă voi reuși...*

— Vei avea scris în fiecare din cele cinci cercuri olimpice cîte un an și o localitate. O copertă de carte: «1952 — *Helsinki*» — «*1956 — Melbourne*» — «*1960 — Roma*» — «*1964 — Tokio*» — «*1968 — Mexico*». Dar dacă nu vei reuși? Perseverența — acest mare sfat pe care îl dai tinerilor performeri — este un lucru de preț, pe care nu l-ai pierdut nici acum, după atîția ani de activitate sportivă. Să așteptăm luna aprilie și să vedem dacă ești încă tînăr. Am stat de vorbă cu antrenorul emerit Ion Corneanu și mi-a declarat că, dacă vei reuși să cîștigi selecția pentru categoria de 52 de kilograme, îți va fi asigurat dreptul de a participa la campionatele mondiale și la Jocurile Olimpice din 1968.

*

După ce m-am despărțit de Dumitru Pîrvulescu, mă gîndeam: «Oare, pe cînd un dialog asemănător și cu maestra emerită a sportului Lia Manoliu?».

HORIA CRISTEA

POȘTA REDACȚIEI

CONSTANTIN AVASILOAIE — Piatra Neamț. Echipa de fotbal a textiliștilor din Arad, U.T.A., a fost campioana țării, și nu o singură dată, ci de patru ori. Iată anii în care fotbaliștii arădeni au cucerit titlul: 1946/47, 1947/48, 1950 și 1954.

IOAN DRAGOMIRESCU — Baia Mare. 1) Titlul de cel mai bun sportiv român al anului 1966 i-a fost acordat caiacistului Aurel Vernescu de la clubul Dinamo București. Iată datele cerute despre el: s-a născut în București la 23 ianuarie 1939, are 1,89 m înălțime și în jur de 90 kg greutate. Este maestru emerit și a început să facă sport în anul 1954 ca... baschetbalist. 2) Federația română de gimnastică a fost fondată în anul 1907, iar cea de scrimă în 1932.

MARIA BRÎNDUȘ — Com.Uliuc. Răsfoind chiar acest număr al revistei noastre, veți găsi, în paginile rezervate fotbalului, răspuns la dorința dumneavoastră: prezentarea echipei Jiul Petroșeni.

STELIAN LOZNEANU — Dorohoi. Iată rezultatele întîlnirilor de fotbal dintre reprezentativa țării noastre și cea a R.D. Germane: octombrie 1952, la București, 3—1 (3—1); mai 1954, la Berlin, 1—0 (1—0); septembrie 1955, la București, 2—3 (1—2); septembrie 1958, la Leipzig, 2—3 (1—1); octombrie 1962, la Dresda, 2—3 (0—1); mai 1963, la București, 3—2 (0—2); octombrie 1964, la Komazawa, 1—1 (1—1); septembrie 1966, la Gera, 0—2 (0—0).

I. CÜBLEȘAN — Cluj și ȘTEFAN ERÖSS — Petrila. Nu ați fost de acord cu rezultatele anchetei noastre care l-a desemnat pe Pîrcălab drept cel mai bun fotbalist al anului 1966. După cum ați putut observa, chiar printre cei întrebați părerile erau foarte diferite. De aceea, scrisorile dv. n-au constituit surprize pentru noi. Am fi fost, însă, curioși să vă aflăm părerile personale în această problemă, dar, se pare că nici dv. nu ați avut un «solist» sută la sută pentru... postul de cel mai bun fotbalist al anului 1966. Așa că...

NUȚY DĂRINGĂ — Ploiești. Am fost plăcut surprinși de atenția acordată redactorilor revistei noastre cu prilejul noului an. Din partea lor vă mulțumim pentru frumoasele cuvinte și vă dorim, la rîndul nostru, mult succes în sport și îndeosebi la școală.

ALEXANDRU MIU — Roșiori de Vede. Numele întreg al fotbalistului de care vă interesați este Eusebio de Silva Fereira. Celebrul jucător al naționalei portugheze e originar din Mozambic și are 25 de ani. Este titular în echipa Benfica Lisabona din anul 1962.

MĂRIOARA CAZACU — Timișoara. Fotbalistul Dan Coe de la Rapid s-a născut la București, la 8 septembrie 1941. Lui și colegilor săi de echipă le puteți scrie pe adresa clubului: București, Șoseaua Giulești nr. 10.

S. DUMA — Cluj. Sînteți un mare admirator al fotbaliștilor din Ploiești și doriți să le scrieți cîteva rînduri acum, în vacanță. În speranța că după această corespondență Dridea și ceilalți petroliști vor ataca în retur cu mai multă forță primele locuri în clasament, vă dăm adresa clubului lor: strada Stadionului nr. 22, Ploiești.

DANA CRUPENSCHI — București. V-au impresionat în mod deosebit succesele caiacistului Aurel Vernescu și dorind să vă inițiați și dv. în acest sport, ne cereți sfatul. Fiind elevă, vă recomandăm, bineînțeles, Clubul sportiv școlar. «Primii pași» — de care amintiți în scrisoare — trebuie să-i faceți pînă la... Stadionul tineretului, unde o veți găsi zilnic, între orele 8—10 și 16—18, pe tovarășa antrenoare Ecaterina Popescu, de la care veți afla tot ce vă interesează. Noi vă dorim succes și la primul titlu de campioană vă promitem o copertă...

ISTAFIE CUBLEȘAN — Sărmaș. 1) În ultimii zece ani, titlul de cel mai bun fotbalist în Europa a fost acordat următorilor: 1956 Matthews (Anglia), 1957 Di Stefano (Spania), 1958 Kopa (Franța), 1959 Di Stefano (Spania), 1960 Suarez (Spania), 1961 Sivori (Italia), 1962 Masopust (Cehoslovacia), 1963 Iașin (U.R.S.S.), 1964 Denis Law (Anglia), 1965 Eusebio (Portugalia) și 1966 Bobby Charlton (Anglia). 2) Dinamo București a cîștigat pentru prima dată campionatul de fotbal în anul 1955, cu următoarea echipă de bază: Birtașu — Toma, Băcuț II, Szökö — Călinoiu, Băcuț I — Bartha, Nicușor, Ene, Neagu, Suru.

JIUL
PETROȘENI

prezintă antrenorul

ȘTEFAN COIDUM

reportaj de
IOAN CHIRILĂ
fotografii:
PAUL ROMOȘAN

Dialogul cu Ștefan Coidum a început pe teren, dar termometrul arăta minus 17 grade și de aceea am fost nevoiți să-l continuăm în vestiar, printre aburi și... rîsete. Înainte de a începe, dați-mi voie să le mulțumesc băieților de la Jiul pentru amabilitatea arătată față de fotoreporterul nostru Paul Romoșan, care le-a cerut să-i pozeze fără bluza de trening. La minus 17 grade, să recunoaștem, e un gest...

Și-acum, are cuvîntul antrenorul, care ne va prezenta fotografia de grup.

«...In picioare, de la stînga... DAN, fundaș dreapta, și... «călugărul» echipei, pentru super-viața sportivă pe care o duce. Urmează STOCKER, stîlpul nostru, și la propriu și la figurat, apoi celălalt stoper — POP — din păcate mult prea preocupat de mașina sa. Lîngă el, mijlocașul TOIA, cu plus la tehnico-tactic și cu un mare minus la forță-viteză. De el depinde... Al cincilea e portarul ION VASILE, marea «metamorfoză» a echipei; atît omul cît și jucătorul sînt într-un mare progres. Lîngă el, «rezerva» ZAMFIR, reflexe formidabile, dar priză de începător. Cine are urechi... Penultimul e TONCA (Vezi Toia). Iar ultimul, CRĂCIUN, cu o vastă experiență și cu o admirabilă pasă lungă.

Jos, MARTINOVICI, un autentic îndrăgostit de fotbal; CASANDRA — viteză, o detentă de 80 cm și o frumoasă «intuiție» la «un-doi»-uri; IONESCU, cel mai tehnic jucător al echipei noastre (cînd va putea juca 90 de minute, se vor rezolva multe); PERONESCU, cel mai bun jucător al Jiului în tur. Zonă mare, gîndire multă, devotament. Acum doi ani juca la... Ghelar și se temea să vină în A. Astăzi, înaintașii tineri se tem să vină la noi: «E Peronescu acolo!» Urmează SANDU, capacitate de efort mare dar... se complică în joc și frînează fazele... ȘERBAN, care mai are de învățat destul, și MIHAI, noul nostru fundaș stînga, care, datorită echilibrului, îl va depăși curînd pe mulți dintre fundașii cu
Lipsește din fotografie, spre bucuria noastră, LI
plecat în America de Sud; Libardi, unul din chei
tre sau «gînditorul cel harnic».

•

«Meștere Coidum, am o propunere. Ce-ar fi să dă
jucătorilor? Dar un alt fel de note. Note la... factori.
fizic, tehnic, tactic și moral».

Din această propunere s-a născut tabelul...

	Fizic	Tehnic	Tactic	M.J
Ion Vasile	7	9	7	9
Dan	6	7	8	9
Stocker	9	6	6	7
Pop	7	5	6	5
Mihai	7	7	8	8
Crăciun	5	8	8	8
Libardi	8	8	9	9
Martinovici	10	7	7	10
Casandra	8	6	7	7
Ionescu	7	9	8	8
Peronescu	9	9	9	10
Zamfir	10	5	6	6
Tonca	8	7	7	7
Sandu	7	5	6	6
Șerban	7	5	5	5
Toia	5	7	7	6

Primii 11 fac parte din «echipa sezonului»: Ion
(11) — Dan (12), Stocker (13), Pop (13), Mihai
Crăciun (10), Libardi (12) — Martinovici (13), Ca
(13), Ionescu (6), Peronescu (13). (În paranteze: nu
jocurilor susținute în tur).

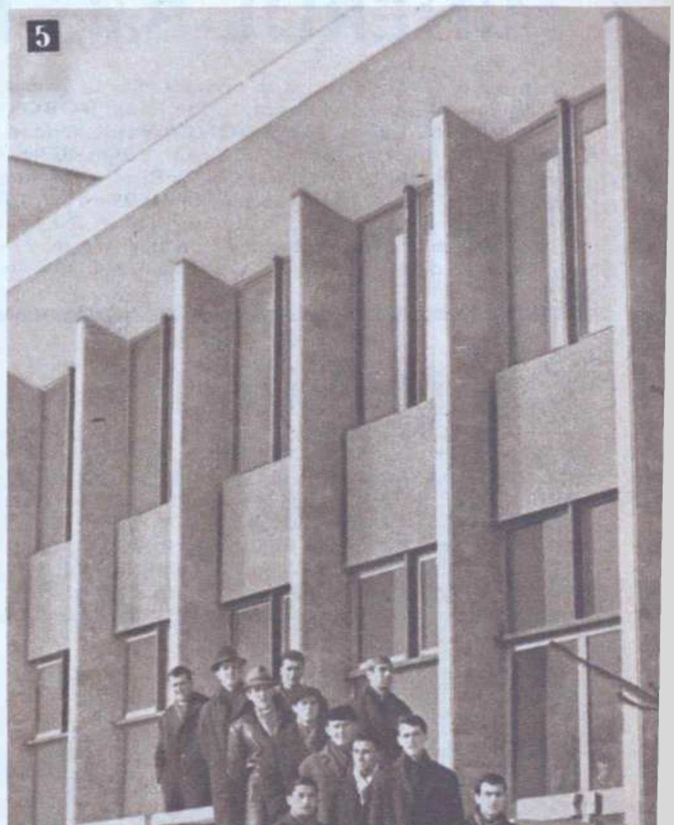

1

2

5

Spirit metodic și organizat Ștefan Coidum îmi zează imediat, din bogata sa documentație, clasa-ul mediilor de note la meciurile din tur. Iată-l: Mihai 7,40 (dar numai din cinci jocuri). 2. Pere- 7,30. 3. Martinovici 7,22. 4. Crăciun 7,20. 5. Li-i 7,17. 6. Ion Vasile 7,08. 7. Stocker 6,88. 8—9. Ione- Dan 6,88. 10. Casandra 6,46 și 11. Pop 6,15.

afara unsprezecelui de bază, notăm alți trei jucă- Toia (6,20), Sandu (5,42) și Șerban (5,28).

clasamentul primilor 11 surprinde poziția lui rdi (abia locul 5), depășit de nume mai puțin so-. Poate că acesta e secretul Jiului...

asemenea, surprinde poziția de... retrogradare Casandra, Ștefan Coidum explică lapidar: «Nu-i place antrenamentul de efort. Nu se concentrează sufi- pentru toate jocurile. Mai constant în pregătire, poate progrese.»

•

ainte de a-l ruga pe Ștefan Coidum să lămurească ce unii numesc «miracolul Jiul» — referindu-se ocul spectaculos al acestei echipe, care în anii tre- «excela» foarte puțin din acest punct de vedere — notăm fotografiile:

Ion Vasile, ieri un portar fără echilibru; astăzi — om de bază; mîine — inginerul Ion Vasile.

Crăciun redivivus! Acum cîțiva ani, Crăciun tocea cile de rezervă de la Steaua și Rapid.

Doi stoperi (Pop și Stocker) care mai au mult lucru.

Un atac de 18 goluri: Martinovici (2), Casandra (0), escu (1), Peronescu (0).

celelalte 7 goluri ale Jiului, «lider al eficacității», cu le goluri — au fost marcate de Libardi (4), Crăciun și Stocker (1).

5. Teatrul de Comedie din București prezintă «Insula» de Mihail Sebastian. Jiul cumpără bilete...

★

Și-acum, despre «miracolul Jiul».

«Totul, dar absolut totul, pornește de la pasiune. Băieților mei LE PLACE FOTBALUL. (Cazul Pop e izolat). Din această pasiune s-a născut capacitatea de efort: Noi alergăm mai mult decît alții. Hai să fiu plastic: dacă «Poli», de pildă, aleargă, să zicem la întîmplare, 120 de kilometri într-un meci, ai mei aleargă 150. Unii vor zîmbi, poate. Dar, nu-i nici o rușine. A alergat și echipa Angliei. Peronescu are o zonă vastă. Martinovici — idem. Libardi e, realmente, pe tot terenul. Desigur că în această alergare există și un «regulament de ordine interioară», pe care nu-l pot dezvălui pentru că avem doar 12 puncte. Un lucru vă promit, însă. În primăvară vom alerga mai mult. Și, implicit, jocul va fi și mai frumos... Ramsey a eliminat noțiunea învechită de extremă. «Stînga» sau «Dreapta afară» — cum se spune în limbaj fotbalistic. La noi, Peronescu și Martinovici sînt cei mai mari cărăuși ai echipei.

Sper ca la primăvară fundașii să intre — și ei — în «carusel». Mihai, mai ales, e capabil de acest lucru. I-am întrebat pe băieți dacă sînt hotărîți să dea mai mult. Au răspuns în cor: «Da!» Unul singur, Peronescu, mi-a mărturisit că «nu știe dacă poate mai mult». Dar, această îndoială este doar o formă de scrupul, pe care o înțeleg foarte bine la acest admirabil jucător și om de echipă.

Sînt fericit că jocul echipei noastre a fost apreciat. Nu sînt de acord cu termenul «miracol». Cel mult cu un corectiv: «miracolul ultrabanal al unei echipe care vrea din răsputeri...»

4

ECHIPE DIN CATEGORIA B

MINERUL-Baia Mare

În picioare, de la stinga la dreapta: SEPCI Andrei, antrenor; MOSONI Paul, mijlocaș, 24 de ani, 1,82 m,77 kg; DOBOȘ Gheorghe, fundaș central, 18 ani, 1,87 m, 78 kg; DONCA Vasile, fundaș, 28 de ani, 1,76 m, 72 kg; BAY Gheorghe, portar, 26 de ani, 1,83 m, 82 kg; MORICZ Emeric, portar, 20 de ani, 1,78 m, 73 kg; UIVARI Nicolae, fundaș central, 31 de ani, 1,72 m, 73 kg; CZAKO Ștefan, fundaș,29 de ani, 1,72 m, 70 kg; CROMELI Gheorghe, mijlocaș, 29 de ani, 1,70 m, 70 kg.

Jos: COSMA Paul, mijlocaș, 23 de ani, 1,78 m, 72 kg; SUCIU Ioan, înaintaș, 23 de ani, 1,74 m, 74 kg; SILAGHI Ioan, înaintaș, 24 de ani, 1,73 m, 63 kg; MICULAȘ Gheorghe, înaintaș, 21 de ani, 1,73 m, 66 kg; SASU Mircea, înaintaș, 28 de ani, 1,74 m, 67 kg; VAIDA Alexandru, mijlocaș, 28 de ani, 1,70 m, 68 kg; COVACI Ioan, înaintaș, 20 de ani, 1,73 m, 64 kg; ROMAN Gheorghe, înaintaș, 19 ani, 1,75 m, 64 kg; SNACOVSCHI Iosif, mijlocaș, 23 de ani, 1,72 m, 68 kg. Lipsește din fotografie DRĂGAN Ernest, înaintaș.

Echipa-etalon: BAY — DONCA, DOBOȘ, UIVARI, CZAKO — CROMELI, VAIDA — MICULAȘ, SASU, SNACOVSCHI, SILAGHI.

Minerul Baia Mare este o echipă cu constante preocupări spre joc tehnic.

Foto: AUREL NEAGU

C.S.M. Sibiu

În picioare, de la stinga la dreapta: antrenorul Gheorghe GHILING; Ilie GELERIU, fundaș lateral, 29 ani, 1,75 m, 68 kg; Horst RECER, mijlocaș, 27 ani, 1,77 m, 74 kg; Ilie DAVID, fundaș lateral, 20 ani, 1,71 m, 65 kg; Liviu COMAN, portar, 34 ani, 1,71 m, 67 kg; Günther LIEBHARDT, portar, 23 ani, 1,81 m, 76 kg; Viorel RÎȘNIȚĂ, fundaș central, 22 ani, 1,74 m, 67 kg; Ștefan NUNU, fundaș central, 27 ani, 1,72 m, 73 kg; Alexandru ENE, fundaș lateral, 31 ani, 1,70 m, 70 kg; Alexandru ONACHE, mijlocaș stinga, 22 ani, 1,80 m, 72 kg; Mihai LENGHERIU, antrenor.

Jos: Paul CIACHIR, mijlocaș dreapta, 24 ani, 1,72 m, 68 kg; Moise VUICI, extrem dreapta, 21 ani, 1,74 m, 69 kg; Ion FLICHIȘ, mijlocaș stinga, 24 ani, 1,72 m, 65 kg; Aurel COMȘA, înaintaș central, 28 ani, 1,69 m, 70 kg; Ion IONIȚĂ, înaintaș central, 22 ani, 1,69 m, 69 kg; Gheorghe VĂCARU, extrem stinga, 29 ani, 1,67 m, 64 kg; Gheorghe GHEORGHE, mijlocaș dreapta, 22 ani, 1,70 m, 68 kg; Ilie MUȚIU, mijlocaș dreapta, 21 ani, 1,72 m, 66 kg.

Echipa-etalon: COMAN — DAVID, RÎȘNIȚĂ, NUNU, ENE — GHEORGHE, CIACHIR — VUICI, COMȘA, FLICHIȘ, VĂCARU.

Echipă de voință și elan.

Foto: Paul ROMOȘAN

nunweiller III

Povestea noastră

«Dinastia» Nunweiller! O forță în fotbalul nostru. Cele patru titluri consecutive ale echipei Dinamo sînt legate direct de dîrzenia «fraților» și mai ales de cea a autorului acestei povestiri: Nunweiller III.

La 29 ianuarie, Nelu Nunweiller împlinește 31 de ani. Spre sfîrșitul anului trecut, el a îmbrăcat pentru a 37-a oară tricoul echipei naționale, preluînd conducerea în clasamentul selecțiilor naționale după 1944.

Îi oferim cu plăcere paginile noastre, cu convingerea că cifrele 31 și 37 nu reprezintă nici pe departe un final de carieră.

Ianuarie 1967. Peste cîteva minute începe... derbiul Nunweiller. Echipa A, în maiouri albe: IV, VI, V. Urmează arbitrul David (cu mingile) și echipa B: II, III, VII.

ȘASE BĂIEȚI NEDORIȚI ÎN AȘTEPTAREA UNEI FETE

Cu ce-aș putea începe?

Poate cu amintirile de la Piatra Neamț. Am venit pe lume în '36. Mitică sosise cu doi ani înainte, iar Costică, cel mare, cu alți doi: 1932. În '38 s-a prezentat Lică. Apoi ne-am luat cu mutatul, către București, așa că Victor a întîrziat patru ani: 1942. Dar, odată așezați în Obor, pe șoseaua Iancului, a venit și «domnu' Radu». Ultima încercare a părinților mei de a avea, în sfîrșit, o fetiță, a avut loc în 1952 și s-a încheiat cu Edi «copilul de balcon»...

După cum se vede, în afară de Costică, cel mare, noi, ceilalți șase, am fost băieți nedoriți, în așteptarea unei fete.

OROLOGIUL RAȚELOR

Dar să mă-ntorc la Piatra... E orășelul în care am stat patru ani. Amintirile-s puține. Nu cred să fi lovit vreo minge. Locuiam «sub Pietricica», pe malul Cuejdului... Ne cățăram în duzii lui Armeanu și ne scăldam în Cuejd. Acasă, singura distracție era mămăliga despicată de sfoara mamei. O duceam greu de tot... Venise și Lică, tata era mecanic, iar cu mecanica nu puteai astupa pe atunci șase guri.

În '40 ne-am mutat în București. Tot într-o singură cameră. În zori ne trezeau cîteva ciocănituri în geam. Erau rațele care ne spuneau bună dimineața.

La cinci ani m-am aventurat pentru prima oară spre maidanul Corăbeasca, de lîngă casă. Așa am început să mă «spurc» la mingea de cîrpă. Costică și Mitică jucau în față. Eu eram portar. Dar a venit din nou iarna și ne-am reluat jocurile în casă. La sfoara de mămăligă s-a mai adăugat un joc: împărțitul ciorbei. Cu ciorba am o amintire și tristă și veselă. Mitică și-a dat seama într-o zi că e mai bine să fie ultimul la primit ciorba, că rămîne mai multă. Fiind individualist, ca și pe maidan, lua ceaunul și se retrăgea într-un colț, să nu-l vedem că are mai mult. Azi așa, mîine așa, pînă cînd, într-o zi de toamnă, o dată se-aude un zgomot și Mitică scapă ceaunul din mîini. Ce se-ntîmplase! Îi căzuse o bucată de tavan în cap și în ceaun.

NOROC DE... BEN BAREK

Și iar a venit primăvara. Meciurile de pe Corăbeasca au fost reluate, «tare și cu forță». Am ieșit din poartă și am trecut la atac. Îmi plăcea să joc în față, cum îmi place și astăzi, cînd «Onei» Pîrcălab pune mingea la corner. Acum eram patru în aceeași echipă. Lică se ținea și el de noi... Începeam să prind puteri. Într-o zi am descoperit că am «condiție fizică» (tot maidanul, săracu'). Mă jucam cu Mitică de-a calu' și vizitiul. Eu eram calul. Mitică — vizitiul — mă lega cu o sfoară pe după gît și-mi dădea bice. O dată m-a legat de șareta unui lăptar. Zicea să se odihnească «armăsarul». Nici n-am văzut cînd s-a urcat lăptarul în șaretă, și dă-i, și dă-i... Eu, cu sfoara-n jurul gîtului, am început să alerg și să strig. Lăptarul, însă, ori n-auzea, ori nu voia s-audă. Am alergat, înnebunit, de frica spînzurătorii, ajungînd tocmai în capătul șoselei Iancului, unde m-a salvat «Ben Barek», căpitanul echipei din capul străzii, care a tăiat cu cuțitul hățurile lui Mitică.

În toamna lui '43 am intrat la școală. La «33».

...Între timp am început să părăsim «stadionul» Corăbeasca și să dăm tîrcoale terenului Unirii Tricolor. Dar jocurile între echipele de stradă se țineau lanț. Cele mai grele erau meciurile cu «Pop de Băsești», echipa lui «Garibaldi», și cu cea a lui «Ben Barek». Îmi aduc aminte că am cîștigat o dată finala, bătîndu-i pe cei de pe «Heliade între vii». Și totuși, meciurile derbi erau cu nepoții lui «Pele», printre care Petrică Dințosu, Sarma, Fane Doilei, Căpățînă și alții.

A început «derbiul». Duel între cei mai tineri Nunweilleri (VI și VII). Nunweiller II (în dreapta) susține că «derbiul» a avut mult din ardoarea meciurilor de pe Corăbeasca.

COSTICĂ, BOXER PROFESIONIST

În '45 aveam 9 ani. Îl aveam și pe Radu. Familia noastră a mai crescut cu un om. Costică, fratele mai mare, a început să ducă și el greul, cu toate că avea doar 13 ani. Făcea de toate. Ba era ajutor de vînzător la «Predoleanu», ba se angaja calfă prin vreo tîmplărie... Și ce mare talent avea la sport. Și aici făcea de toate. Înota în concursuri, juca polo la ștrandul Obor, era nelipsit pe Corăbeasca și încerca să boxeze. Îmi aduc aminte că pe la 15 ani a urcat în ring. În Obor, în fiecare sîmbătă seara, înainte de kermeză, se organiza și o «gală» de box. Bietul Costică... Într-o noapte a venit acasă desfigurat. Ca s-o îmbuneze pe mama, a împrumutat cupa de la cel care-l ciopîrțise — «e cupa mea, mămico!» — și a cumpărat o pîine mare din banii dați de organizatorul galei. Eu și Mitică am avut o noapte albă, schimbînd compresele pe fața fratelui nostru, care primise botezul de... boxer profesionist.

Dar, a trecut și asta...

MOARTEA DIN TEI ȘI TITUS OZON

În 1946 mi s-au întîmplat două lucruri: era să mor și l-am cunoscut pe Titus Ozon.

Dar mai întîi despre moarte...

Ne-a trimis mama într-o dimineață să culegem flori de tei. Pe mine și pe Mitică. Ne-am dus pe Murgescu, unde erau cei mai frumoși tei din Obor și ne-am urcat sus de tot. Nici nu știu cum am căzut. Abia peste cîteva zile mi-a povestit Fane Bucată că eram lipit de trotuar, lumea spunea că am murit și-l trimitea pe Mitică să o cheme pe mama, să mă ia. Dar Mitică nu credea că eu pot să mor și izbea în mine ca să mă trezesc. Două zile în șir am stat în colțul camerei, ca să nu vadă mama că sînt negru ca șifonierul. De-atunci nu mi-a mai fost frică. Mi-am zis întotdeauna că dacă n-am murit căzînd din tei, de la 7—8 metri, n-am cum să mor punînd capul în gheata înaintașului.

Peste o săptămînă aveam să-l cunosc pe Ozon. M-am dus la meci, pe «Obor». Juca «Dacia» cu «Socec»-ul. Cine bătea, «trăgea» peste două zile cu Unirea Tricolor. Și a bătut «Dacia»... După meci, cei de la «Dacia» au căzut pe gînduri: «ce facem cu Unirea?» Toți se temeau de Ozon. Și nu numai jucătorii. Toți «drucării» «Daciei» se gîndeau cu groază la jocul cu Unirea. Un singur om pășea foarte liniștit. Era stoperul Daciei! Am uitat cum îl chema. Unul înalt, cu o voce groasă:

«Cine-i Ozon, măi aceștia? Vă speriați ca muierile. Poimîine mă lipesc de el și nu face nici o mișcare. Reclama e, bă, sufletul comerțului. Reclama l-a umflat și pe Ozonel al nostru».

Meciul cel mare a fost așteptat de tot Oborul. Scorul nu mi-l aduc aminte. Știu doar atît: Ozonel al nostru a dat 12 goluri.

Atunci mi-am dat seama pentru prima oară că meseria de stoper trebuie să fie tare, tare grea...

(Continuare în numărul viitor)

RĂSPLATĂ ELEVILOR

A... B... C... D... sau alfabetul Sovatei

Alexandria, Arad, Bacău, Beiuş, Braşov, Bucureşti, Caracal, Cluj, Craiova, Deva, Drăgăşani, Focşani, Hunedoara, Lupeni, Mediaş, Oradea, Ploieşti, Roman, Sibiu, Suceava, Timişoara, Tg. Secuiesc. În speranţa că n-am omis vreunul, iată centrele care au avut reprezentanţi în tabăra celor mai buni atleţi juniori din ţară, organizată în timpul vacanţei de iarnă, în frumoasa staţiune balneo-climaterică Sovata.

Fiind vorba, în marea majoritate, de atleţi şi atlete, campioni şi recordmani republicani de juniori, mulţi dintre ei viitoare speranţe olimpice, se înţelege de la sine că, în atmosfera veselă a vacanţei, pregătirea sportivă nu a fost de loc neglijată. Mai mult decît în oricare alt an, la Sovata, atleţii juniori, sub conducerea unor profesori de specialitate, cu o înaltă calificare, au lucrat intens, reuşind să obţină către sfîrşitul vacanţei, la probele de control, rezultate de valoare. Munca intensă, îmbinată armonios cu plăcute clipe de destindere, cu excursii prin împrejurimile de un real pitoresc ale Sovatei, cu seri de dans, cu săniuş, schi şi nelipsitele bătăi cu bulgări de zăpadă, toate la un loc au avut darul să îmbogăţească într-un mod cum nu se poate mai fericit zilele de binemeritat repaus şcolar.

În ilustraţiile de mai sus vă prezentăm două aspecte din tabăra de la Sovata: o parte din cei 152 de atleţi şi atlete, alături de nelipsitul personaj: omul de zăpadă; şi un antrenament al suliţaşelor. De la stînga la dreapta: Carin Servaţius, Florica Agiţei, Ioana Stancu, Cornelia Popescu, Ileana Maier şi Stela Ciontu.

G. Şt.

„PĂLTINIȘ“ - SIBIU AMFITRION DE NEUITAT

Cota 1 245 din munții Cibinului este indicativul celei mai inalte stațiuni balneo-climaterice din România, al cărei farmec — iarna — atinge culmile superlativului.

Cota 1 245 din munții Cibinului. Aici, în decor de basm, și-au petrecut zile din vacanța lor de iarnă sute de elevi, performeri și la învățătură și la sport, din București, Cîmpulung-Muscel, Cluj, Craiova, Oradea, Rîmnicu-Vîlcea și Timișoara.

...Profesorul George Simionescu, directorul Liceului nr. 35 din Capitală (pe băncile căruia au învățat Mihaela Peneș, Gheorghe Costache și Gabriela Rădulescu): «În tabără, aici, la Păltiniș, se află elemente de perspectivă în toate sporturile. Toată lumea face schi. Disciplina este bună. Recalcitranții sînt privați o zi de schi și trimiși la curățat cartofi.»

...Ion Popescu, șeful stațiunii Păltiniș: «Avem 1 000 de paturi. Cele mai... bune și mai călduroase sînt ale taberei de elevi. Masa este consistentă. Toată lumea — mulțumită.»

În sala de mese, tacîmurile își așteaptă «stăpînii». De fiecare coș cu pline e sprijinit un bilet: «Oltenii vă doresc poftă bună!». **(Lesne de înțeles că de jurnă este Craiova). Vin și «stăpînii». Îmbujorați și pofticioși după excursia pe schiuri spre vîrful Cindrel. Unul dintre ei:** «Măi, oltenilor, țineți cu orice preț să ne amintiți că sînteți primii în fotbal. Să vă vedem la vară!». **Toată lumea rîde. Apoi, toată lumea tace. Moment solemn: start în primul fel...**

H.C.

1 Start într-o excursie, printre mîndrele conifere în blana lor de hermină.

2 Tehnica nu trebuie dată uitării nici în tabără. Profesorii Norbert Kuhn și Petru Nagy demonstrează poziția corectă în timpul coborîrii pe schiuri. Se știe, doar, că, la imperativul «La o parte, pădure!», pădurea rămîne neclintită...

File de istorie sportivă

ȘASE DECENII DE EXISTENȚĂ

În urmă cu peste 60 de ani, la București, delegații tuturor societăților de gimnastică din România — primele forme de organizare a activității sportive la noi — s-au întrunit într-un Congres care a votat în unanimitate înființarea «Federațiunii societăților de gimnastică din România», prima federație românească pe ramură de sport. Cu acel prilej, a fost adoptat și Statute-le, căruia, ulterior, i-au fost adăugate Regulamentul federal, Programul tip pentru serbările federale, Regulamentul concursurilor, Regulamentul cursului central de monitori.

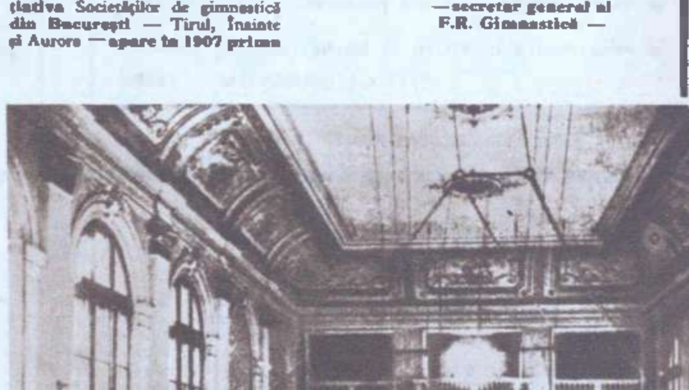
Dar acest Statute, discutat, votat și admis în zilele de 10 și 11 septembrie 1906, nu este primul document de acest fel. Așa, de pildă, în arhiva federației de specialitate am mai găsit Statutele Societății Centrale Române de Arme, Gimnastică și Dare la semn, votate în Adunările de la 30 ianuarie și 2 februarie 1869. Cu toate acestea, ar fi greșit să admitem că acestea ar fi începuturile sportului românesc, ale gimnasticii. Cu trei secole în urmă, la curtea lui Radu Leon Vodă (1664—1669) erau organizate, periodic, manifestări cuprinzînd cățărări în copaci înalți, echilibristică, fugă, sărituri peste opt bivoli, călărie, luptă dreaptă. La întrecerile de la curtea domnească erau invitați atleți și acrobați cu renume din Orient și Occident. În secolele XVIII și XIX, își deschid porțile Școala Domnească la București, Școala Centrală la Craiova și Academia Mihăileană la Iași. Pe lîngă disciplinele predate de Gheorghe Lazăr, Gheorghe Asachi, Mihail Kogălniceanu, Ion Ghica, Ion Ionescu de la Brad, Eftimie Murgu și alții, programul acestor școli includea și educația fizică, sub forma gimnasticii. Către jumătatea secolului XIX exercițiile de gimnastică și de acrobatică sînt adoptate și de regulamentele de pregătire militară. În anul 1864, Ministerul Învățămîntului a aprobat legea pentru introducerea gimnasticii în școli, iar 14 ani după aceea disciplina aceasta devine obligatorie în toate formele de învățămînt. În același an — 1878 — cînd sînt adoptate Statutele Societății Centrale Române de Arme, Gimnastică și Dare la semn, al cărei președinte era V. A. Urechea, apare în România prima lucrare de specialitate — Manualul de gimnastică școlară, scrisă de profesorul Gheorghe Moceanu. Se poate afirma că Gheorghe Moceanu este primul pionier al mișcării sportive din România. Datorită propunerilor sale convingătoare, în 1878 sînt încadrați pentru prima oară profesori de gimnastică în liceele și gimnaziile din București, Iași, Galați, Ploiești, Craiova, Tîrgoviște, Pitești, Constanța etc. Tot atunci, Gheorghe Moceanu mai scrie o lucrare de specialitate — Istoria și igiena gimnasticii, iar în colaborare cu fostul său elev Nicolae Velescu publică în 1880 Gimnastica rațională. Sub auspiciile Ministerului Învățămîntului, Gheorghe Moceanu a publicat în 1888 lucrarea intitulată Carte de gimnastică pentru uzul școlilor primare și secundare de fete. Între anii 1882—1885 înființează în București un centru organizat și condus de Moceanu și Velescu, în care au fost pregătiți teoretic și practic tineri îndrăgostiți de gimnastică, viitoare cadre ale acestei discipline. Un centru asemănător creează în 1900 la Iași un alt discipol al lui Gheorghe Moceanu — V. Negruți. Pe lîngă activitatea desfășurată în țară pentru propagarea gimnasticii, ca unul din principalele mijloace de întărire a sănătății poporului, Gheorghe Moceanu și-a închinat cunoștințele și puterea sa de muncă și propagandei peste hotare în legătură cu talentele și calitățile poporului român. Echipele românești de gimnastică și de dansuri naționale, conduse de Gheorghe Moceanu, au dus faima țării noastre aproape pe toate continentele, în ciuda grelelor privațiuni, întrucît statul burghezo-moșieresc nu a dat acestor formațiuni nici un sprijin. După constituirea Federațiunii Societăților de Gimnastică din România, în 1907, Spiru Haret, ministrul Învățămîntului, prezidează Prima consfătuire pe țară a profesorilor de gimnastică. În același an, Federațiunea română se afiliază la Federațiunea europeană de gimnastică. În 1908, tot cu sprijinul lui Spiru Haret, se organizează prima manifestare de masă a gimnasticii la București, căreia i-au urmat ediții la Craiova — 1909, la Ploiești — 1910, la Galați — 1911, la București — 1913, la Tîrgoviște — 1914, la Cîmpulung — 1915 etc., pînă în 1928. Programul acestor manifestări cuprindea ansambluri de gimnastică, întreceri individuale și pe echipe la gimnastică, întreceri de atletism la 100 m plat, la săritura în lungime și la aruncarea greutății. Paralel cu acest program erau organizate și întreceri populare la săritura în lungime și la cea în înălțime, la 400 m plat, la aruncarea greutății, la cățărări etc. Din inițiativa Societăților de gimnastică din București — Tirul, Înainte și Aurora — apare în 1907 prima publicație periodică de specialitate — Gimnasticul Român, pentru popularizarea acestei discipline în rîndurile tineretului, pentru realizarea unei punți de legătură între activitatea de gimnastică din învățămînt și din societățile de gimnastică. Timp de două decenii, Gimnasticul Român, cu apariție lunară, avea să fie organul Federațiunii, urmărind realizarea unei unități metodice și tehnice în rîndurile tehnicienilor.

Tradiția gimnasticii noastre, al cărei părinte este considerat Gheorghe Moceanu, a fost preluată și dezvoltată neîncetat după 23 August 1944. Competițiile populare CUT, CTM, Spartachiadele realizează o popularizare deosebită a gimnasticii în rîndurile tinerei generații. UCFS, asociațiile și cluburile sportive asigură astăzi condiții materiale afirmării gimnasticii românești peste hotare, la nivel de performanță, ceea ce în trecut a fost de nerealizat. Echipa feminină a României a dobîndit medalia de bronz la J.O. de la Melbourne și Roma, locul VI la Tokio, medalia de bronz la campionatele mondiale din 1957; prin maestrele emerite Elena Leuștean și Sonia Iovan medaliile de argint și, respectiv, de bronz la campionatele europene din 1957 și 1959, iar prin maestra sportului Elena Ceampelea locul V la «europenele» din 1965.

Visurile lui Moceanu, Velescu, Ionescu și ale celorlalți pionieri ai gimnasticii românești au fost împlinite în anii socialismului și sînt duse acum mai departe, așa cum ei nici nu au putut visa.

Prof. Claudiu ATANASIU

—secretar general al F.R. Gimnastică —

București, 1906. Societatea Centrală Română de Arme, Gimnastică și Dare la semn. Vedere interioară a sălii de gimnastică.

BUNĂ DIMINEAȚA

Zorile i-au găsit pe acești doi excursioniști gata echipați și pregătiți să străbată pe schiuri întinsul de zăpadă. Ieșind din cabană, au rămas... vrăjiți de frumusețea împrejurimilor. Este momentul cînd se stabilește «definitiv» traseul de plimbare al zilei...

Foto: C. și I. VÎRJOGHE - Cîmpina

MAI ÎN GLUMĂ, MAI ÎN SERIOS

Micromotive sportive

- **Omul gospodar își face vara sanie și iarna... concurează.**
- **Cînd se frîng croşele la hochei, oare se joacă pe... rupte?!!**
- **Bob face, vara, la plural boabe și iarna... boburi.**
- **Bob 2 persoane: «miuța» bobului cu 4 persoane.**
- **Iarna și schiorii (nu numai interesul) poartă... fesul.**
- **Troienele sînt... «grămezi» de zăpadă.**
- **Mantinelele sînt corzile hocheiului pe gheață.**
- **Schiorul care rămîne cu un schi, merge... monorai.**
- **Există trambuline din material plastic; pe cînd și... recorduri?**
- **Prea multă încălzire la hochei topește gheața?**

TITI GHEORGHIU — Vaslui

MAGAZIN sportiv

PELE de trei ori fericit

Pele, tată! A venit pe lume Kelly Christina Arantes do Nascimento. Lumea fotbalistică ar fi dorit desigur apariția unui Pele II, dar, după cît se pare, marele Pele, depășind prima reacție, n-a mai regretat de loc faptul că soția sa, Rosemary, a învins în lupta pentru... sex.

Se spune că a doua zi după nașterea copilului, Pele ar fi declarat: «*Sînt fericit de trei ori. Primo: am o fetiță drăgălașă*... Secondo: *sînt pe urmele marelui meu prieten Garrincha* și tertio: ...*voi fi scutit de decepțiile pe care fotbaliștii le au cu băieții lor pe gazon*». Cu o singură excepție — adăugăm noi: Mazzolla.

SIMPLU

Dacă vi se pare ușoară demonstrația sportivului din fotografie, încercați să-l imitați. Vă veți convinge, cu siguranță, de contrariu. Celor care țin cu ori ce preț să reușească, le recomandăm să ceară sfaturi voleibalistului Nicolae Mincev, de la clubul Rapid, care ne-a oferit și proba de... virtuozitate din fotografie.

TĂNASE - un prieten al sportului

Mulți dintre cei mai în vîrstă știu, desigur, că popularul actor de revistă de odinioară, Constantin Tănase, avea un fizic plin de robustețe și mișcări dintre cele mai energice, rareori el fiind bolnav. După cum ne relatează unii dintre contemporanii lui, multă vreme nu s-a plîns de oboseală, cu toate că, de regulă pleca de acasă dimineața și se înapoia după terminarea spectacolului, în miezul nopții. Lucra mult și-i plăcea.

Rezistența fizică și-a dobîndit-o de timpuriu, și aceasta i-a ajutat enorm în cei 40 de ani de teatru. A dus o viață cumpătată, lipsită de orice fel de excese în prima sa tinerețe, călindu-și organismul și atingînd maximumul cu această călire în timpul satisfacerii stagiului militar. Practicînd trînta și oina (sporturile noastre strămoșești), executînd diferite și grele exerciții fizice, cu și fără aparate ajutătoare, înotînd adesea și avînd un cult deosebit pentru drumeție, el ajunsese să aibă înfățișarea și calitățile unui autentic atlet. În tinerețe, Tănase a evitat alcoolul și fumatul, iar abuz de acestea n-a făcut nici spre bătrînețe. Apoi, o viață întreagă a fost un adept neclintit al celor 8 ore de somn — obligatorii — cum spunea el. Îl fascina aerul curat de dimineață cînd, tabietiu, își făcea mișcările înviorătoare ale organismului, încheiate cu fricționarea corpului cu inevitabila apă rece. (A rămas tributar acestora și după vîrsta de 60 de ani).

Prieten cu vestitul luptător Mitică Dona și alți sportivi, el a prins să iubească nespus activitățile sportive timide ale epocii, fiind văzut deseori la meciurile de fotbal, încă din pionieratul acestui sport și pînă în zilele cînd protagoniste de marcă erau faimoasele Ripensia, Venus, Rapid etc. În pasiunea sa pentru «sportul rege», Tănase s-a «războit» cu cei în drept pentru ca piesetafarsă Venus — Rapid 0—2, scrisă de un amic al său (inspirat, firește, de memorabilele întîlniri dintre aceste două formații redutabile, în cadrul finalei «Cupei României»), să vadă lumina rampei și să obțină ceva succes. În dragostea sa pentru fotbal, actorul a înființat (și finanțat) echipa amatoare a lucrătorilor și artiștilor teatrului «Cărăbuș», al cărui conducător a fost. Și, tot așa, el a lăsat frîu liber celor doi fii ai săi de a face sport și, mai ales, de a juca hochei pe gheață, unul dintre ei (Radu Tănase, de mulți ani inginer) ajungînd în echipa națională, cu ani în urmă.

Alăturatele fotografii confirmă și ele pasiunea și atașamentul pentru sport ale reputatului actor comic și, cu osebire, satiric de odinioară.

- gh. ran. -

1. Pe arena Venus, Tănase face un util schimb de... pase. Se pregătește, căci nu peste mult timp va avea loc aici una din întîlnirile tradiționale dintre echipele actorilor și ziariștilor sportivi, la care lui i s-a făcut cinstea de a executa lovitura de începere.

2. 1934. În mijlocul fotbaliștilor teatrului «Cărăbuș», înaintea unui antrenament

ASUL VITEZEI A CĂZUT

În primele zile ale acestui an, a murit în mod tragic, pe apa lacului Coniston din Anglia, într-o tentativă de a întrece propriul record mondial absolut la bărci cu motor, cunoscutul automobilist britanic DONALD CAMPBELL. Mare maestru al volanului şi al vitezei, desăvîrşit sportiv, ilustru specialist în tehnica motoarelor, Campbell (ca şi tatăl său Malcom) a făcut epocă în lupta pentru recordul mondial absolut de viteză pe care — de altfel — l-a şi deţinut, atît pe uscat cît şi pe apă.

Numele temerarului automobilist Donald Campbell va rămîne înscris cu litere de aur în istoria marilor figuri mondiale ale sporturilor cu motor.

PĂRUL MĂCIUCĂ...

Fotografia de mai sus ne prezintă o fază din meciul de box dintre italianul Sandro Mazzinghi (dreapta) şi suedezul Bo Hoegberg, încheiat cu victoria lui Sandro, prin K.O. tehnic în rundul 14. După cum se poate vedea, Hoegberg a primit o bătaie de i s-a făcut, cum se spune, părul măciucă... Nici că se putea o ilustrare mai bună a cunoscutei expresii!

DE PRETUTINDENI

● Garrincha, celebra aripă dreaptă a echipei Braziliei, în ciuda celor 30 de ani, continuă să joace cu succes. Presa internaţională de specialitate a publicat recent o serie de informaţii, prin care se anunţă că Garrincha va juca în viitorul sezon în S.U.A. Celebrul atacant brazilian n-a dezminţit ştirea.

● Aşa cum era de aşteptat, Australia a învins cu 4—1 echipa Indiei, în finala Cupei Davis. Ziariştii comentează laconic rezultatul, dar fac o serioasă risipă de cerneală în ceea ce priveşte descrierea «eroului» acestui meci, indianul Mukerjea, care a pierdut la mare luptă, cu 3—2, în faţa consacratului Stolle. În diferite articole se arată că Mukerjea rămîne marea revelaţie a celei de a 55-a ediţii a Cupei Davis. Specialiştii consideră că viitoarea ediţie va putea fi cîştigată de echipa Indiei, aceasta pentru că celebrii jucători australieni Roy Emerson şi Fred Stolle nu vor mai figura în echipa din 1967, fiind înlocuiţi de Newcombe şi Roche, care nu dispun încă de experienţa necesară. Emerson renunţă, în parte, la tenis din cauza serviciului şi familiei, iar Stolle va trece la profesionism.

● Pele şi-a petrecut cîteva zile la Frankfurt pe Main, la invitaţia unor vechi prieteni. La sosirea pe aeroportul din Frankfurt el a declarat ziariştilor că va mai juca fotbal doar 4 ani, după care se va retrage. Cu acest prilej, Pele a dezminţit din nou zvonul că în viitor va evolua în cadrul formaţiei Internaţionale Milano, repetîndu-le gazetarilor (pentru a cita oară!) că el va juca pînă la sfîrşitul carierei numai în Brazilia.

● După meciul demonstrativ susţinut la 20 ianuarie în compania popularului cîntăreţ de muzică uşoară Nelson Goncalves, la vremea lui un bun pugilist amator, «cocoşul» brazilian Eder Jofre, una dintre marile glorii ale boxului mondial, fost campion al lumii, a anunţat că se retrage din activitatea competiţională. Jofre are 30 de ani, este căsătorit şi are un băiat în vîrstă de 3 ani. El a pierdut titlul mondial în faţa japonezului Harada, singurul boxer căruia i-a cedat în lunga sa carieră.

SALT SPECTACULOS

Ceea ce vedeţi în fotografia de mai sus, nu e un salt acrobatic de circ, ci un exerciţiu la sol, executat de sportiva sovietică Larisa Petrik la Campionatele mondiale de gimnastică de la Dortmund. Se pare, însă, că dificila execuţie nu a impresionat prea mult juriul arbitrilor, deoarece, la «sol», Larisa nu a putut ocupa decît locul IV...

ŞI ELE

După cum se poate vedea, se pare că nici femeile nu sînt prea... gingaşe atunci cînd joacă fotbal. Una dintre atacante a căzut... victimă apărării aglomerate. Este o fază din meciul echipelor feminine Slavia şi Sparta, din Cehoslovacia, partidă încheiată cu scorul de 1—0 în favoarea primei formaţii.

FLORI PENTRU ÎNVINGĂTOR

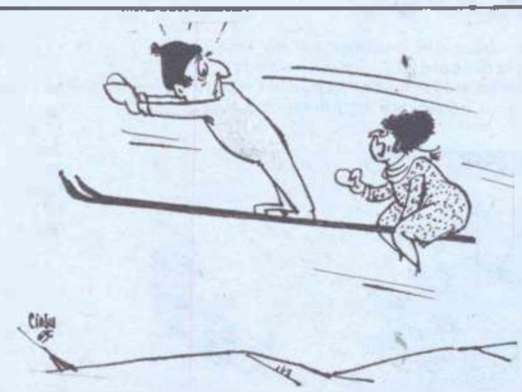

Marele premiu al Franţei la automobilism a fost cîştigat de neo-zeelandezul Denis Hulme, cu o maşină Brabham-Honda. Iată-l pe învingător, care a parcurs cele 60 de ture ale circuitului Bugatti cu o viteză medie de 148, 219 km/oră, felicitat de marele favorit al cursei, Jack Brabham. Din cauza unei pene, acesta din urmă a fost silit să abandoneze cu puţin înainte de sosire, ceea ce nu l-a împiedicat să fie declarat cel mai bun automobilist al anului 1966.

GEMENI?

Nu! În ciuda marii asemănări dintre ei, cei doi boxeri (aţi ghicit probabil ce sport fac văzîndu-le bandajele) nu sînt nici măcar rude. Dar să facem prezentările: în stînga, Emile Griffith (S.U.A.), campion mondial la categoria mijlocie, iar în dreapta, nigerianul Dick Tiger, fostul deţinător al titlului şi actualul campion la categoria semigrea.

Soţia schiorului: **Credeai că te las să pleci singur??...**

Desen de C. CIOSU

FĂRĂ CUVINTE **Desen de Octavian COVACI**

CICLOBAL

Iată o fază dintr-un sport necunoscut la noi: ciclobalul. La ultima ediţie a campionatelor mondiale de ciclobal, disputată la Köln (R.F.G.), jucătorii Gerth Martin şi Erich Dusin din R.D. Germană au cucerit titlul suprem. În fotografie, un moment din întîlnirea dintre cuplurile R.D. Germane şi Franţei.

GRIVIȚA ROȘIE la cel de-al IX-lea său titlu

Confirmînd prevederile noastre (vezi revista SPORT nr. 5 din martie 1966, în care am publicat articolul «Grivița Roșie vrea să fie din nou campioană!»), **rugbiștii grivițeni au cucerit anul acesta cel de-al IX-lea titlu de campioni, care se adaugă celor din 1948, 1950, 1955, 1957, 1958, 1959, 1960 și 1962. De cînd s-a creat campionatul republican, titlul a mai fost obținut de echipele Steaua (de 6 ori) și Dinamo (de 4 ori). Și, pentru că tot sîntem la capitolul statistică, să continuăm: recordul îl deține fostul Tenis Club Român — cu 11 titluri de campion — dar asta înainte de 23 August 1944. Urmează apoi Stadiul Român — cu 7 titluri (ultimul în 1947), Sportul Studențesc — cu 6 titluri (ultimul în 1946), Viforul Dacia — cu 4 titluri, P.T.T.-ul — cu 2 titluri și ANEF-ul cu un titlu de campion (1920).**

Deocamdată deci, în acest «meci al titlurilor» **— după 50 de campionate — scorul este favorabil Tenisului (11—9), dar XV-le Griviței Roșii nu și-a spus încă ultimul cuvînt și — sîntem siguri — el va mai obține și pe viitor multe alte succese de prestigiu, care vor modifica finalmente rezultatul în favoarea sa.**

În fotografie, **lotul Griviței Roșii.** Sus: **Demian, Veluda, Stoenescu, M. Rusu, Șerbu, Rădulescu, Dinu, Tinca, Moldoveanu, Onuțiu, Iatan și maestrul emerit al sportului Viorel Moraru, antrenorul echipei.** Jos: **Balcan, Țibuleac, Irimescu, Stănescu, Mihai, Wusek, Marinescu, Teodorescu și Oblemenco.**

- d. c. -

EUROPENII ÎN 1966

Bilanț al principalelor jocuri intertări

15.I — Edinburgh:	Scoția — Franța	3—3	T.N.
15.I — Londra:	Anglia — Țara Galilor	6—11	T.N.
29.I — Paris:	Franța — Irlanda	11—6	T.N.
6.II — Cardiff:	Țara Galilor — Scoția	8—3	T.N.
13.II — Londra:	Anglia — Irlanda	6—6	T.N.
26.II — Paris:	Franța — Anglia	13—0	T.N.
26.II — Dublin:	Irlanda — Scoția	3—11	T.N.
12.III — Dublin:	Irlanda—Țara Galilor	9—6	T.N.
19.III—Edinburgh:	Scoția — Anglia	6—3	T.N.
26.III — Cardiff:	Țara Galilor — Franța	9—8	T.N.
27.III — Bruxelles:	Belgia — Olanda	9—0	C.N.
10.IV — Napoli:	Italia — Franța	0—21	C.N.
10.IV — Châlon:	Franța B — R.F. Germană	8—6	
24.IV — Bruxelles:	Belgia — Portugalia	3—3	C.N.
8.V — Praga:	Cehoslovacia—Franța	12—36	C.N.
29.V — Praga:	Cehoslovacia-România	9—9	C.N.
29.V — Sydney:	Australia—M. Britanie	8—11	
6.VI — Brisbane:	Australia—M. Britanie	0—31	
23.VII — Auckland:	Noua Zeelandă — M. Britanie	20—3	
12.X — Bruxelles:	Belgia — Suedia	24—3	C.N.
23.X — Scockholm:	Suedia — Polonia	12—12	C.N.
26.X — Haga:	Olanda—R.F. Germană	0—12	C.N.
30. X — Berlinul Occidental	R.F. Germană—Italia	3—3	
6.XI — Acvila:	Italia—România	3—0	C.N.
27. XI — București:	România—Franța	3—9	C.N.
27.XI — Praga:	Cehoslovacia—Olanda	16—5	C.N.
3.XII — Cardiff:	Țara Galilor-Australia	11—14	
9.XII — Belfast:	Irlanda de Nord—Australia	6—6	
17.XII — Glasgow:	Scoția—Australia	14— 5	
25.XII — Verona:	Italia—Polonia	6—3	
29.XII — Londra:	Anglia—Australia	11—23	

NOTĂ: T.N. = Turneul celor 5 națiuni; C.N. = Cupa națiunilor.

T.N. a fost cîștigat de Țara Galilor; C.N. a fost cucerită de Franța.

VA RECUPERA DINAMO HANDICAPUL?

AGEN—DINAMO 12—0, ÎN CUPA CAMPIONILOR EUROPENI. Dinamoviștii bucureșteni au fost întrecuți în prima manșă a întrecerii europene, destul de net. Să vedem dacă la București, în revanșa de la 4 iunie, ei vor putea reface handicapul. Fotografia de mai jos ne sugerează dificultatea întrecerii sportive, sporită și de starea grea a terenului. Dragomir, cu balonul în brațe, în mijlocul unei adevărate «grămezi culcate».

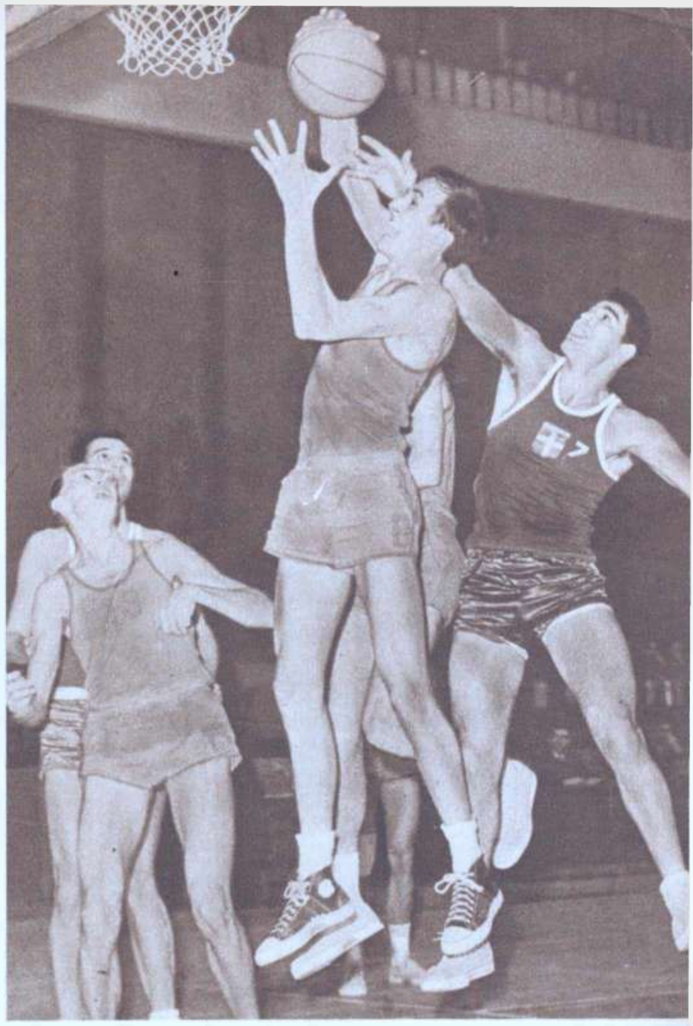

BILETELE PENTRU FINLANDA
trebuie să primească viza calității

După rezultatele nesatisfăcătoare înregistrate de reprezentativa masculină de baschet a țării noastre la turneul internațional de la Atena și la «Cupa Bosforului», a VIII-a ediție a campionatului balcanic a descrețit puțin frunțile celor care urmăresc activitatea acestui joc sportiv. Într-adevăr, la Sofia, baschetbaliștii noștri, deși au luat un start slab, fiind învinși de selecționata Turciei, au reușit să se redreseze, să joace din ce în ce mai bine și în final să ocupe locul secund, performanță realizată anterior doar în 1964, la București. În plus, prin victoria clară asupra Greciei, România s-a clasat prima în întrecerea directă cu această echipă și cu Turcia, obținînd calificarea, alături de baschetbaliștii greci, pentru campionatul european din Finlanda (1967).

Deci, un final mai bun, care sperăm să fie doar începutul saltului calitativ pe care-l așteaptă, cam de mulți ani, iubitorii baschetului din partea reprezentativei noastre.

D. St.

Sus: Constant la o valoare ridicată, Iecheli a fost cel mai bun jucător al echipei române. În fotografie îl vedem recuperînd o minge în fața jucătorului grec Haikalis (România — Grecia 74—65).

Stînga: Deși s-au prezentat cu formația secundă (prima se afla în turneu în S.U.A.), baschetbaliștii iugoslavi s-au clasat pe primul loc. În imagine îi vedem pe Gordici (nr. 4), Maroevici (nr. 11) și Kovacici (nr. 7) urmărindu-l cu atenție pe Haikalis (Iugoslavia — Grecia 72—65).

DAWN FRASER (V)
Minutul cel mai lung
DIN AMINTIRILE UNEI CAMPIOANE OLIMPICE

...Am ieșit din vestiar, în șir indian. Două fete au cerut voie să plonjeze în apă. Plonjonul dinaintea concursului are drept scop să redea calmul celor care se simt nervoși sau prea «încălziți». Alții cer permisiunea de a face saltul numai pentru a solicita adversarilor o atenție suplimentară, pentru a-i agasa. Această tactică am folosit-o și eu mai apoi, în 1957, la Honolulu, cînd am înotat cu gesturi leneșe, cîteva minute, pentru a o deruta pe americanca Chris van Saltza. Există și o altă metodă de a spori iritarea unei adversare periculoase: să te dezbraci cu încetinitorul. Dar forma cea mai periculoasă de înșelătorie este startul fals, intenționat (înaintea pocnetului pistolului). Cu asta ai «terminat» o adversară, deja enervată. Dar nu recomand nimănui să recurgă la această tactică. E nesportiv și riscant. Toate aceste practici au ca scop exploatarea emotivității adversarelor. Într-o probă importantă, toată lumea este nervoasă în momentul plecării. Glandele suprarenale secretă mai multă adrenalină, apar palpitații.

Cînd am auzit fluierul arbitrului, care ne chema să urcăm pe bloc-starturi, am simțit că tremur ca o frunză. Urma să trăiesc un minut istoric. În momentele care preced startul, e bine să alungi orice preocupare. Eu, de obicei, inspir adînc de cîteva ori și expir lent. Cu degetele picioarelor prind marginea blocului de ciment și îndoi ușor genunchii. Deoarece trebuie să rămîn nemișcată circa 10 secunde, strîng cu putere călcîiele și încerc să aduc toată greutatea corpului în centrul tălpilor (în momentul pocnetului de pistol, detenta picioarelor mă lansează cu forța în apă). Duc brațele înapoi și rămîn încremenită, gata de săritură. Unii înotători duc brațele înainte. În această privință nu există o regulă absolută. Dar, prin felul cum acționez eu, am impresia că economisesc din timp în momentul important al extensiei. În seara aceea, din clipa cînd am auzit pocnetul pistolului, nu mai eram nervoasă. Am intrat repede în contact cu apa, fără să mă afund mult, și, aproape simultan, am revenit la suprafață. Picioarele mele au început imediat să bată. Mulți înotători încep bătaia picioarelor din momentul cînd au părăsit blocstartul. Cred că asta nu le aduce nici un avantaj. Dimpotrivă, ei pierd o parte din energia obținută prin săritură. Principiul plonjonului de concurs constă în pătrunderea în apă ca o torpilă. Trebuie să ai corpul perfect drept și imobil.

La început am înotat vreo 15 metri fără să respir. Sub apă, am zărit silueta prietenei mele Lorraine Crapp, care înota pe culoarul vecin. Uitasem toate sfaturile lui Gallagher. Nu mai era timp de tactici. Esențialul era să înot bine și să mă pregătesc pentru viraj. Dar, însăși pregătirea acestui viraj se face instinctiv, fără nici o participare a gîndirii; mintea mea era atunci complet și în mod deliberat eliberată de orice gînd. Am făcut un viraj cu rostogolire destul de bun, dar al Lorrainei a fost și mai bun. Am atins marginea bazinului aproape cu o lungime avans, însă Crapp a ieșit din virajul său cu un metru înaintea mea. În ceea ce mă privește, nu am încredere în virajul prin rostogolire. Consider că este un procedeu riscant. L-am utilizat, însă, de multe ori. Totuși, în ultimii ani am revenit la virajul începătorilor, care constă în atingerea peretelui deasupra apei și luarea avîntului cu picioarele pentru a te relansa. Să revenim, însă, la finală. Cu 25 de metri înainte de sosire, ținîndu-mi răsuflarea, am privit-o pe Lorraine și am constatat că eram absolut la același nivel. Era o luptătoare redutabilă buna mea Lorraine și mai ales expertă în finiș. Cu 10 metri înainte de sosire, am simțit că încep să slăbesc ritmul puțin. Ultimii metri i-am înotat una lîngă alta și mie mi s-a părut că am atins amîndouă, în același timp, peretele bazinului. Nici eu, nici Lorraine, nu știam care din noi două a cîștigat cursa. Unul dintre oficiali s-a aplecat spre mine, ridicînd un deget: cîștigasem, eram campioană olimpică. Suta de metri o înotasem în 62 de secunde. Cu patru zecimi sub recordul mondial deținut de prietena mea Lorraine Crapp.

Nu știu cînd am ieșit din apă. M-am trezit pe podium, cu o medalie de aur atîrnînd de gîtul meu. S-a intonat imnul Australiei și eu, cu Lorraine și cu Faith, rîdeam și plîngeam în același timp. Cînd s-a terminat ceremonia premierii, am cerut tehnicienilor televiziunii să-mi împrumute scara lor. Au acceptat cu bunăvoință. În grabă am proptit scara de balustrada tribunei, unde se aflau tatăl și mama mea. Am urcat într-un suflet pînă la ei. Bătrînii plîngeau de fericire...

Australia a repurtat un răsunător succes la Olimpiada de la Melbourne: 8 medalii de aur, numai la natație. Experții au găsit repede explicația succesului nostru. Mișcările brațelor erau suple și bine ritmate, desigur, dar nu într-un mod superior celui al americanilor, de pildă. Superioritatea noastră consta, înainte de toate, în metoda de antrenament și, asupra acestui punct, antrenorii tuturor țărilor au încercat apoi să se ia la întrecere cu antrenorii noștri.

La 17 august 1960, în ajunul plecării noastre la Jocurile Olimpice de la Roma, Lorraine Crapp s-a căsătorit la Prametta cu dr. Bill Thurlow. Imediat după aceea am plecat împreună în Australia. Eu m-am așezat în avion lîngă Lorraine. A fost o călătorie înspăimîntătoare, cu o aterizare forțată la Bahrein, din cauza unei pene de motor. Cald, să te sufoci! Plus 40 de grade la umbră! Muream de sete. Am băut apă, cafea, limonadă, toate lichidele pe care le-am găsit acolo. Această neglijență a ruinat șansele multora. Cei care au băut apă la Bahrein au suferit de tulburări intestinale la Roma.

În ansamblu, Olimpiada de la Roma nu a adus prea multe satisfacții înotătorilor australieni. Am cîștigat totuși cinci medalii de aur. John Devitt, Murray Rose, John Konrads și David Theile. Eu mi-am apărat cu succes titlul la 100 metri liber. Americanii începeau să ne eclipseze și asta ne îngrijora și ne durea cel mai mult. În ce mă privește, știam că voi întîmpina mari dificultăți în finală. Eram bolnavă și slăbită. Cîteva zile mă hrănisem numai cu ceai.

În ajunul finalei, simțeam că o putere nouă se ridică în mine: dorința de a face ca Australia să cîștige încă o medalie de aur. Gallagher m-a sfătuit să nu încerc să bat recordul mondial. Tot ce vreau de la tine, mi-a spus el, este să cîștigi titlul olimpic. În starea în care te găsești, dacă vei forța de la început, nu vei mai avea resurse pentru sprintul final. I-am urmat sfatul. Am cîștigat și am fost surprinsă să aflu că bătusem totuși recordul olimpic cu două zecimi de secundă. În seara aceea, mulțimea mi-a făcut o primire entuziastă. Am plîns de fericire pe podium. O medalie de aur atîrna de gîtul meu și lumea striga: Dawnie! Dawnie! Aveam un cangur de catifea și, de cîte ori îl arătam publicului, se auzeau ovații. Împreună cu Lorraine Crapp, Bill Thurlow și Keith Whitehead am sărbătorit victoria într-o «trattoria». Am mîncat macaroane cu parmezan și am băut vin roșu în sănătatea celor de acasă. Ne-am plimbat pe Via Venetto și, mai tîrziu, am aruncat monede în Fontana di Trevi. Mi se părea că nu-mi mai pot dori nimic.

Adaptare de ILIE GOGA

(Continuare în numărul viitor)

SPORT

Redacția și administrația: Strada Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05.
Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari.

Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. RANETTI
Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii»

43.806

Lei 2,50

SPORT

BOBBY MOORE și EUSEBIO

Două din cele mai mari vedete ale anului fotbalistic 1966 zîmbesc fotoreporterului în compania fascinantă a «Zeiței de aur» și a trofeelor individuale oferite de televiziunea britanică.